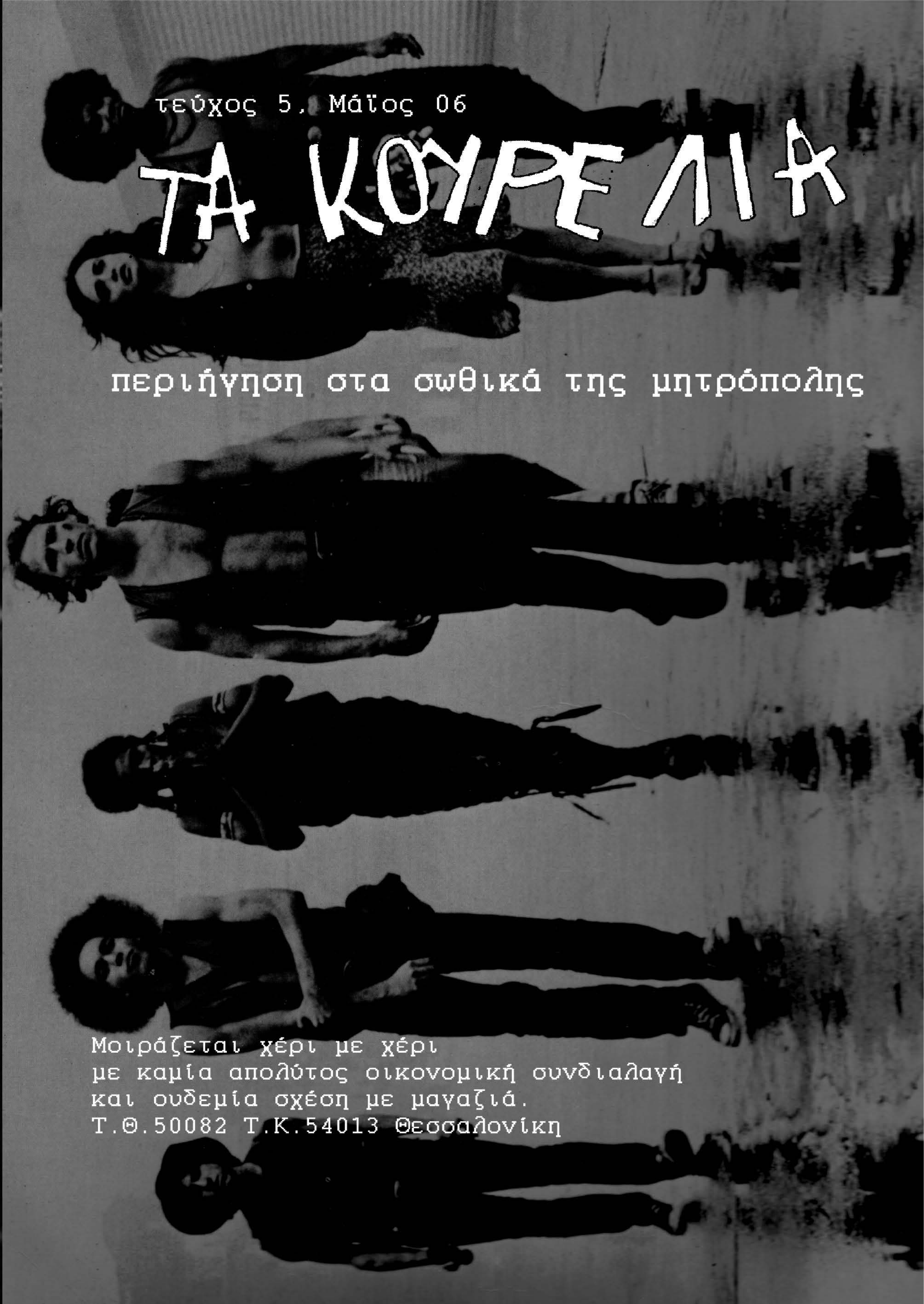

τεύχος 5, Μάϊος 06

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

περιήγηση στα σωθικά της μητρόπολης

Μοιράζεται χέρι με χέρι
με καμία απολύτος οικονομική συνδιαλαγή
και ουδεμία σχέση με μαγαζιά.
Τ.Θ.50082 Τ.Κ.54013 Θεσσαλονίκη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Από τότε που ξεκίνησα να γράφω τα κουρέλια (το ’99), ήταν επιλογή μου τα κείμενα να είναι ευανάγνωστα και κατανοητά. Είναι μια προσπάθεια να περιγραφούν τα συναισθήματα και οι εικόνες που διακατέχουν ορισμένους από μας που έχουμε επιλέξει ένα είδος ανταγωνισμού μ’ αυτή την κοινωνία, που μας έμαθε να μισούμε και να αγαπούμε με το ίδιο πάθος.

΄Ενας απ’ τους σκοπούς του περιοδικού είναι, με την απλότητα και την ειλικρίνεια, να αποδείξει στους επιζώντες του κοινωνικού πολέμου που διεξάγεται κάθε μέρα στις μητροπόλεις του αφανισμού, ότι δεν είναι μόνοι τους και ότι οι απανταχού κολασμένοι διψάνε για παρέα και εκδίκηση. Παρόλο που ο φόβος, η εκμετάλλευση και η παραπληροφόρηση είναι αυτά που χαρακτηρίζουν τις μέρες μας, υπάρχει ακόμα ανάμεσά μας η επιθυμία και ο τρόπος να γενικεύουμε την αντίστασή μας ενάντια στο νεκρόφιλο κατεστημένο, που αποσκοπεί στην απομόνωση και κατά συνέπεια στην αλλοτρίωση. Είναι δυνατό και όμορφο να ‘χεις φίλους και συντρόφους, με τους οποίους μπορείς να μοιράζεσαι τις σκέψεις και τα συναισθήματά σου στις 3 η ώρα το πρωί, όταν οι υπεκφυγές και τα προσχήματα έχουν καταρρεύσει και το αλκοόλ έχει στερέψει.

Να μην αφήσουμε τα ψυχρά τείχη της άγνοιας, της αμνησίας και της αδιαφορίας να μας φυλακίσουν μέσα τους.

ΜΑΡΙΑ-ΗΛΕΚΤΡΑ

όταν ήμουν μικρός,
οι συμμαθητές μου πίστευαν
ότι το φεγγάρι ήταν από τυρί!
κάνανε λάθος όλοι τους.
εγώ ήξερα ότι ήταν
από σοκολάτα...

Θεωρώ σωστή την αναφορά του ονόματος αυτών απ’ τους οποίους έχω δανειστεί λόγια, σκέψεις και εικόνες και που πιθανά έχουν επηρεάσει με τον τρόπο τους κομμάτια των κειμένων, όχι προς αναγνώριση ή κατοχύρωση ιδιοκτησίας, αλλά επειδή πιστεύω ότι μ’ αυτόν τον τρόπο δίνεται η ευκαιρία να προσεγγιστούν πηγές που κατ’ εμέ είναι άξιες προς διερεύνηση.

Δυο λόγια σχετικά με τα μπλουζάκια και τ' αυτοκόλλητα. Το αυτοκόλλητο (με τα χαμίνια) το είχε κάνει η μαρία-ηλέκτρα δώρο, κατόπιν παραγγελίας μου, στα γενέθλια της εκπομπής το '95 (για τα 6 χρόνια). Η επανακυκλοφορία του ήταν σε πρώτο βαθμό συναισθηματική και σε δεύτερο βαθμό ήθελε να τονίσει την απουσία κάποιας αντίστοιχης ραδιοφωνικής κίνησης που τα τελευταία χρόνια είναι εμφανής στην πόλη. Συνολικά απ' το '95 ως το '05 έχουν βγει 5000 κομμάτια και δεν πρόκειται να ξαναβγεί.

Τα μπλουζάκια δίνονται μόνο σε συγκεκριμένους ανθρώπους που είχαν άμεση σχέση με την εκπομπή ή έχουν με το περιοδικό. Δείχνοντας μ' αυτό τον τρόπο ότι ορισμένα πιστεύω και ιδέες έχουν λόγο ύπαρξης και συνέχειας, όσο οι άνθρωποι που πιστεύουν σ' αυτά εξακολουθούν ν' αγωνίζονται για την πραγμάτωσή τους. Γι' αυτό και τα μπλουζάκια συνοδεύονται με κείμενο και ο αριθμός τους, 50 κομμάτια, δεν πρόκειται να ξεπεραστεί.

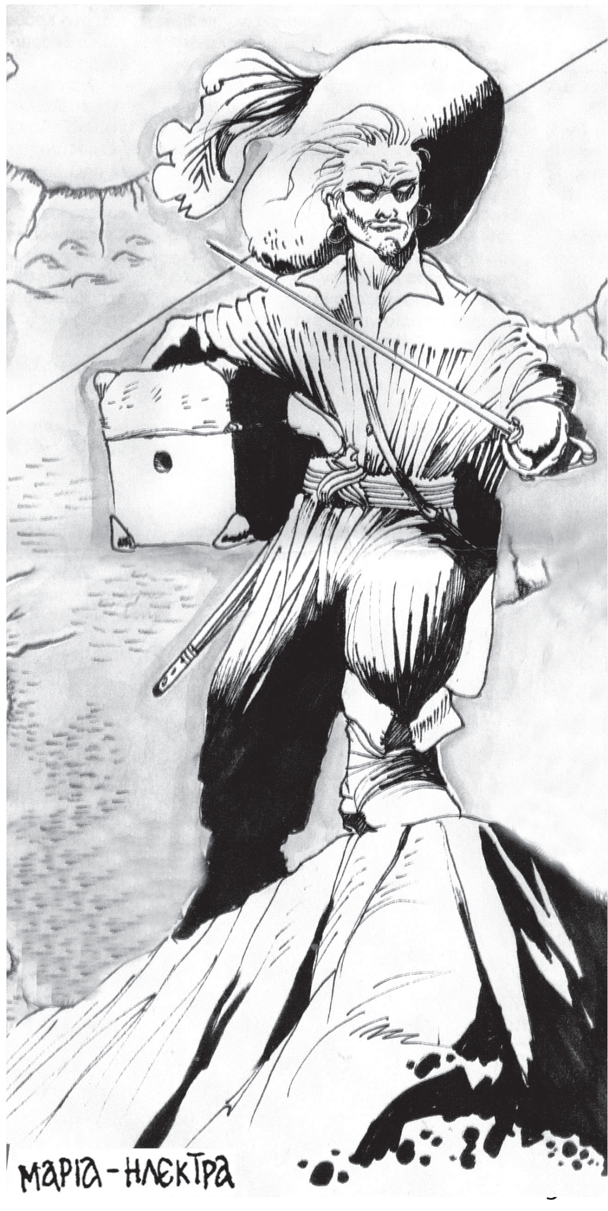
Η συγκεκριμένη απόπειρα συγγραφής, καταγραφής και διακίνησης θα σταματήσει όταν ο συντελεστής των παραπάνω πιστέψει ότι αυτή έχει κάνει τον κύκλο της.

Αυτό το τεύχος είναι αφιερωμένο σ' όλους-ες τους-ις γνωστούς-ές και άγνωστους-ες φίλους-ες που συνεχίζουν την αναζήτησή τους ανάμεσα από ναυάγια κούρασης και απελπισίας, κρατώντας το λάβαρο της πίστης σφιχτά στον κόρφο τους.

Σ' όλους αυτούς που τίποτα δεν τους μαρτυράει ότι το ταξίδι τους τελείωσε.

Ούτε οι παλιές τους ήττες, ούτε οι καινούργιες νίκες. Επίσης αφιερώνεται στον καλό και αναντικατάστατο φίλο και σύντροφο, σκύλο gismo, που έζησε τη ζωή του ακριβώς όπως γούσταρε, μακριά από καβάντζες και ανία, ελεύθερος, άγριος κι αδέσποτος.

Τελειώνοντας, να εκφράσω την απορία μου σε μια συγκεκριμένη μερίδα ανθρώπων που προμηθεύονται το περιοδικό χωρίς να το διαβάζουν.
Άστο κάτω!

ΕΙΚΟΝΕΣ
μέσα από το λεωφορείο

Το λεωφορείο είναι ένα μέσο που υποτίθεται ότι εξυπηρετεί τον κόσμο πηγαίνοντάς τον στα διάφορα μέρη της πόλης. Εκεί μέσα είσαι αναγκασμένος να μοιράζεσαι τον ίδιο χώρο και χρόνο με αρκετά διαφορετικούς ανθρώπους που ο καθένας τους κουβαλάει τα δικά του χαρακτηριστικά.

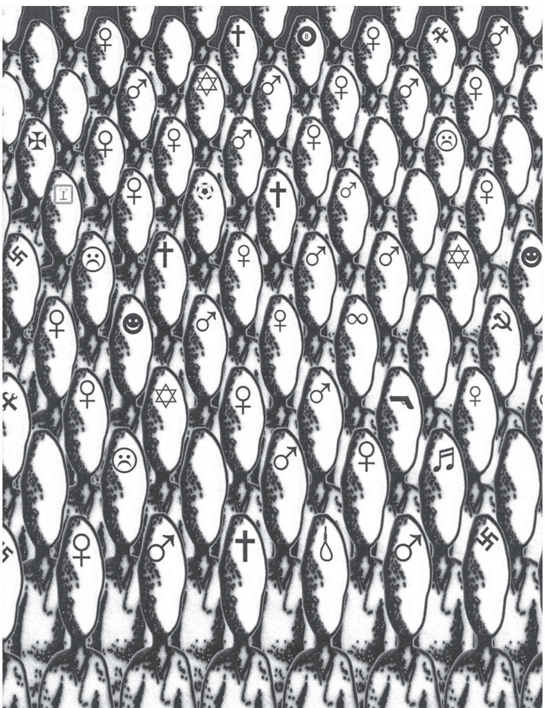
Ο κόσμος που συνυπάρχει εκεί για λίγα λεπτά, εκπροσωπεί όλες τις «τάσεις» των κατοίκων που συναντάς στην εκάστοτε πόλη.

Μέσα του μπορείς να βρεις αφηρημένους, συντηρητικούς, τζαμπατζήδες, κυριλέδες, τουρίστες, καμάκια, πατριώτες, πρεζάκια, ασφαλίτες, τρελαμένους, άρρωστους, ζητιάνους, θρησκόληπτους, πορτοφολάκηδες, κομπλεξικούς, ξενύχτηδες, αντικοινωνικούς, και κάθε λογής χαρακτήρες.

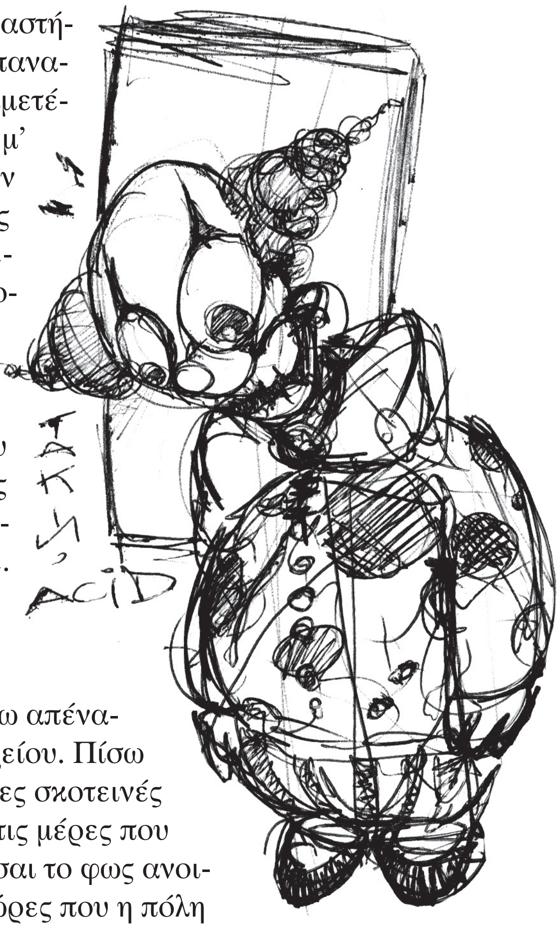
Και να διακρίνεις συναισθήματα, όπως αμηχανία, αγωνία, κλειστοφοβία, υπεροψία, σε κάθε απόχρωση. Είναι φορές που στη διάρκεια της διαδρομής εξελίσσονται μικρές ιστορίες μέσα σ' αυτό κι άλλες φορές πάλι, κάποιες εικόνες που διαδραματίζονται έξω απ' αυτό, ενδεχομένως να σου διαμορφώνουν και την ανάλογη διάθεση.

Πριν από είκοσι χρόνια οι πρώτες διαδρομές 5-8 το πρωί ήταν δωρεάν για να εξυπηρετούνται οι εργαζόμενοι που πήγαιναν ή γύριζαν απ' τις δουλειές τους. Ήταν και αυτό ένα δικαίωμα που φάγανε οι μεταρρυθμίσεις.

μέσα του μπορείς να βρεις αφηρημένους, συντηρητικούς, τζαμπατζήδες, κυριλέδες, τουρίστες, καμάκια, πατριώτες, πρεζάκια, ασφαλίτες, τρελαμένους, άρρωστους, ζητιάνους, θρησκόληπτους, πορτοφολάκηδες, κομπλεξικούς, ξενύχτηδες, αντικοινωνικούς, και κάθε λογής χαρακτήρες

Όταν δουλεύεις για μεγάλα χρονικά διαστήματα στην ίδια δουλειά, κάποιες εικόνες που επαναλαμβάνονται και καταστάσεις στις οποίες συμμετέχεις με ανθρώπους που έχουν τα ίδια ωράρια μ' εσένα, συνθέτουν το τοπίο της μέρας. Έτσι, αν είσαι παρατηρητικός και αγενής μαθαίνεις τις συνήθειες και τα μυστικά των αγνώστων συνεπιβατών σου. Με κάποιους απ' αυτούς ενδεχομένως να νιώσεις κάποιου είδους οικειότητα και αλληλεγγύη, ενώ με κάποιους άλλους να αισθάνεσαι συγκριτικά μια αντιπάθεια. Είναι βέβαια και οι σκηνές που εξελίσσονται έξω που παρακολουθείς αμέτοχος, όπως όταν βλέπεις τηλεόραση. Αυτές οι ιστορίες φανερώνουν χαρακτηριστικά και ρυθμούς της πόλης που ζούμε. Μόνο που θέλει να' χεις μάτια - αυτιά ανοιχτά και έτοιμες δικαιολογίες.

Καταχείμωνο στην κολόμβου με βαρύ μουντό πρωινό. Περιμένοντας στη στάση, κοιτάω απέναντι στους πρώτους ορόφους του παλιού ξενοδοχείου. Πίσω απ' τα κατεβασμένα στόρια διακρίνονται κάποιες σκοτεινές σιλουέτες να κάνουν αργές κινήσεις. Είναι απ' τις μέρες που η σκοτεινιά δε λέει να υποχωρήσει και χρειάζεσαι το φως ανοιχτό μέχρι το μεσημέρι. Είναι αυτές οι πρωινές ώρες που η πόλη αρχίζει να ξυπνάει και οι δρόμοι αποκτούν την πρώτη τους κίνηση. Παρόλα αυτά, αυτή η ψεύτικη ζωντάνια κρύβει μια μεγάλη βαρεμάρα μέσα της.

Συνειδητοποιώ ότι έχω μάθει συνήθειες και σιλουέτες ανθρώπων που κάθε πρωί ξεκινούν τις δουλειές τους στο σπίτι ή στα διάφορα μαγαζιά της διαδρομής.

Τα γνώριμα λεπτά αναμονής στη στάση χάνουν την ηρεμία τους, όταν ένας καινούριος στην πιάτσα μικροπωλητής έρχεται να εγκαταστήσει την πραμάτεια του ανάμεσα στα δύο καθιερωμένα πόστα των μόνιμων μικροπωλητών, που έχουν τους πάγκους τους μπροστά σ' ένα εργοτάξιο. Προφανώς οι δύο παλιοί έχουν αναπτύξει κάποια συναδελφική σχέση μεταξύ τους. Παρόλο που τα πράγματα του καινούριου δεν έχουν καμία σχέση με των άλλων δύο, οι τελευταίοι δεν βλέπουν με καλό μάτι την κίνηση του καινούριου κι αρχίζουν να τον βρίζουν και να τον σπρώχνουν. Μάρτυρες του σκηνικού είναι και οι δύο κουλουρτζήδες με τις χαρακτηριστικές τραγιάσκες, που έχουν αραγμένα τα καρότσια τους στα πέντε μέτρα μακριά, απ' την απέναντι πλευρά του πεζοδρομίου, και παρακολουθούν τον καυγά σκυθρωποί κι αμέτοχοι με τα χέρια στις τσέπες, τους γιακάδες των παλιών παλτών τους σηκωμένους μέχρι τα αυτιά, βγάζοντας απ' τη μύτη τους ζεστά χνώτα έξω στην κρύα ατμόσφαιρα.

Το λεωφορείο μετά τη σχετική καθυστέρηση ήρθε κι αρχίζουμε να συνωστιζόμαστε μπρος τις πόρτες του για να μπούμε μέσα. Η σύμπτυξη του κόσμου έχει δημιουργήσει μια ακανόνιστη ουρά, ακουμπώντας ο ένας τον άλλον. Την ώρα που ακινητοποιήθηκα στα σκαλιά της μπροστινής πόρτας, ακούγεται ένα γδούπος από κάποιο βαρύ αντικείμενο που έπεσε μπροστά μου . Ταυτόχρονα ένας trendy έφηβος σταματάει την παράλληλη με μένα άνοδο, κατεβαίνει κι αρχίζει να βαδίζει γρήγορα προς την αντίθετη κατεύθυνση του λεωφορείου. Μαζί με την μπροστινή γυναίκα κοιτάμε κάτω και βλέπουμε ένα παχουλό πορτοφόλι που έχει μέσα και κινητό τηλέφωνο.

Καταλαβαίνουμε ότι είναι της μπροστινής φοιτήτριας , η οποία δεν είχε καταλάβει τίποτα. Η γυναίκα την ειδοποιεί να σκύψει και να το μαζέψει, φανερώνοντάς της την αποτυχημένη απόπειρα αφαίρεσής του απ' την τσέπη του μπουφάν της. Φαίνεται ότι παραήτανε βαρύ για τ' ακροδάχτυλα του νεαρού που πήγε να το τσιμπήσει. Η ιστορία αυτή δημιουργεί ένα κλίμα ανασφάλειας, μ' αποτέλεσμα σε διάφορα σημεία του λεωφορείου να αποτελεί γεγονός κουτσομπολιού. Μέχρι το τέλος της διαδρομής, τρεις διαφορετικοί γέροι κατηγόρησαν νεαρούς που υποτίθεται ότι έβαλαν το χέρι στην τσέπη τους, φωνάζοντας ταυτόχρονα στον οδηγό να καλέσει την αστυνομία για να μην ξεφύγουν, κι αναγκάζοντας τους υποτιθέμενους δράστες να κατέβουν απ' το λεωφορείο βρίζοντας και χειρονομώντας.

Η ανάλυση του σκηνικού αυτού όμως διακόπτεται απ' την ανασφάλεια που μου δημιουργεί η απειλή ενός χεσίματος, που φάνηκε να εκκολάπτεται στην κοιλιά μου. Μια πιθανή τέτοια εξέλιξη θα δυσκόλευε πολύ την πορεία μου προς τη δουλειά και θα μ' έκανε να αισθάνομαι τόσο άβολα, σαν κοπέλα που ξενοκοιμήθηκε και της ήρθε περίοδος μέσα στο λεωφορείο, χωρίς να 'χει προλάβει να βάλει σερβιέτα. Γι' αυτό και γω μπαίνω στη διαδικασία καταστολής του.

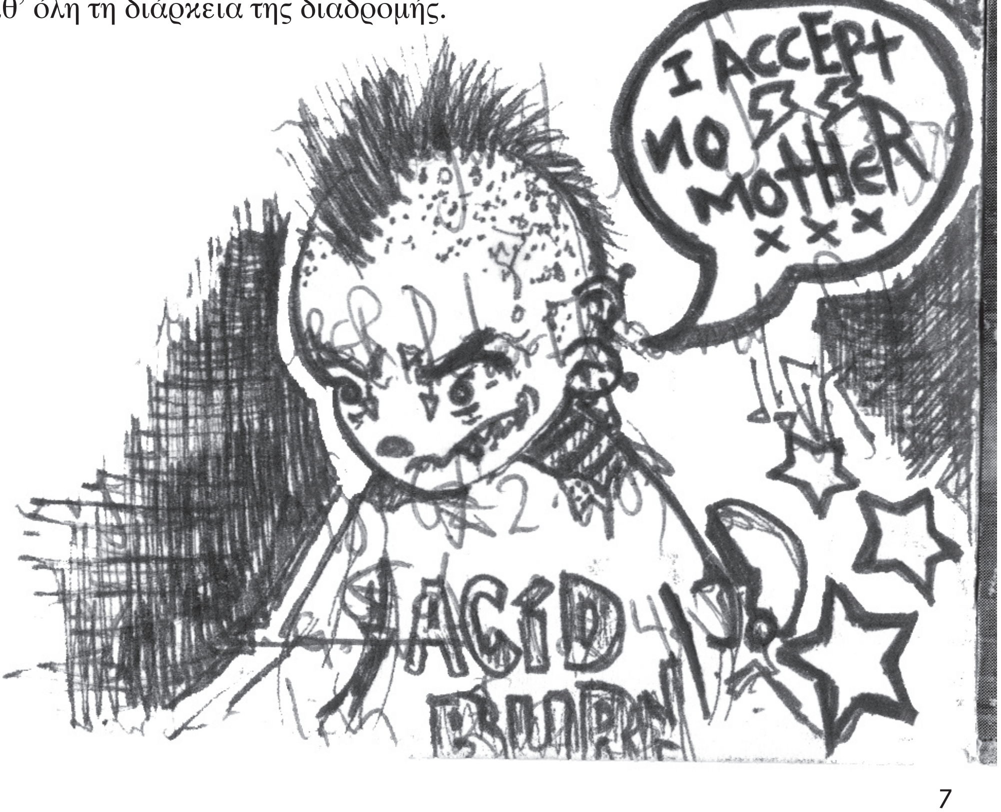
Οι πόρτες του λεωφορείου έχουν κλείσει και η διαδρομή μόλις ξεκινά γι' άλλη μια φορά μέσα στις γνώριμες συνθήκες. Για καλή μου τύχη, αδειάζει μια θέση μπροστά μου δίπλα στο παράθυρο, την οποία καταλαμβάνω αμέσως. Έχω πολύ δρόμο να κάνω μέσα στο λεωφορείο, κι εκτός αυτού ένα κάθισμα στον κώλο μου βοηθάει πολύ ως σύμμαχος στην αντιμετώπιση της δυσμενούς κατάστασης που βρίσκομαι.

Η πρώτη εικόνα που βλέπω έξω είναι η απόπειρα εξαγωγής κάποιου απλήρωτου αλλά κωδικοποιημένου όπως φάνηκε εμπορεύματος από ένα κατάστημα ρούχων, από μια ευπαρουσίαστη κυρία, η οποία δείχνει την έκπληξή της για το θόρυβο που κάνουν οι μπάρες στην έξοδο του μαγαζιού, προσπαθώντας να δικαιολογηθεί στο γοητευτικό καριόλη σεκιουριτά που την έχει πιάσει απ' τον αγκώνα και της γνέφει να τον ακολουθήσει.

Το λεωφορείο συνεχίζοντας τη διαδρομή του αφήνει πίσω του το σκηνικό, επαναφέροντάς με στους γνώριμους ήχους των συνεπιβατών μου. Πλήθος διαφορετικών μουσικών επιτυχιών κατακλύζουν το μακρόστενο διάδρομο, που πηγάζουν απ' τα κινητά των διάφορων ανθρώπων, που φαίνεται να αδιαφορούν για τη διάθεση ή έστω την πιθανή αδιακρισία των αγνώστων διπλανών τους. Έτσι είμαι αναγκασμένος να μαθαίνω πολλά περισσότερα πράγματα απ' όσα είμαι διατεθειμένος.

Όπως για το που πήγε χθες βράδυ το αγόρι μπροστά μου, για τη συμπεριφορά του φίλου της κοπελιάς πίσω μου, για τις μετοχές που έχει στο χρηματιστήριο ο φλωρογυαλάκιας δίπλα μου, αλλά και για την καινούρια παραγγελία κάποιου άγνωστου εμπορεύματος απ' τη γαλαρία πίσω.

Ο καταιγισμός άχρηστων πληροφοριών θα συνεχιστεί καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής.

Εντωμεταξύ, κάθε φορά που περνάμε εμπρός από κάποια εκκλησία, κάποιες ηλικιωμένες γυναίκες του λεωφορείου κάνουν τον σταυρό τους, εκδηλώνοντας έτσι το βαθύ σεβασμό που τους προκαλεί η εικόνα. Κι αυτό να γίνεται κάθε 5 λεπτά, δηλαδή κάθε φορά που φαίνεται ένα αντίστοιχο μέρος λατρείας, φανερώνουν από μέρος τους ένα είδος αδυναμίας και εξάρτησης σε κάποια χαμένη πίστη, που δείχνουν τόσο να 'χουν ανάγκη. Μαζί με τις γυναίκες ακολουθούν καμιά φορά κι ορισμένες φοιτήτριες, άσχετα με το αν η εμφάνισή τους είναι σεμνή ή σέξυ, δείχνοντας έτσι τις διαστάσεις επιδημίας που έχει πάρει αυτή η μεταφυσική προσήλωση. Ανάμεσά τους μια απ' τις τελευταίες, μπερδεύοντας τα βυζαντινά με τα τούρκικα κτίσματα, κάνει το σταυρό της και στη θέα του αλκαζάρ, το οποίο παλιά ήταν τούρκικο χαμάμ, πολύ αργότερα έγινε σινεμά και τώρα είναι εγκαταλελειμμένο και κλειδωμένο, δείχνοντας έτσι ότι η άφιξή της στη θεσσαλονίκη πρέπει να είναι πολύ πρόσφατη.

Η επόμενη εικόνα που τραβά την προσοχή μου, διαδραματίζεται έξω στο πεζοδρόμιο δίπλα σε μια στάση. Δύο ψηλοί μπάσταρδοι της δημοτικής αστυνομίας, με τον τσαμπουκά της εξουσίας στο ύφος τους, κατάσχουν τη φτηνιάρικη πραμάτεια μιας νεαρής μικροκαμωμένης κινέζας, καταστρέφοντας στη συνέχεια τον αυτοσχέδιο πάγκο της, που αποτελούνταν από μια ανοιγμένη χαρτόκουτα και δυο πλαστικά κασόνια. Η κινέζα είναι ανήμπορη να τους σταματήσει και δείχνει να ανησυχεί περισσότερο γι' αυτό που θα επακολουθήσει, με την προσαγωγή της στο τμήμα. Το λεωφορείο συνεχίζει το δρόμο του που ανακόπτεται ανά διαστήματα απ' το κυκλοφοριακό.

Η επόμενη στάση έχει την ατμόσφαιρα του επιτάφιου. Είναι το μέρος που οι μπάτσοι δολοφόνησαν τον 18χρονο σέρβο μαθητή Μάρκο Μπουλάτοβιτς (23/10/98). Οι κηλίδες απ' το αίμα του παιδιού διακρίνονται ακόμα πάνω στο βρώμικο πεζοδρόμιο, ενώ οι φίλοι συμμαθητές του έχουν αφήσει λουλούδια κι αυτοσχέδια καντήλια στο σημείο της δολοφονίας του.

Ακόμα και οι περαστικοί φαίνονται να επηρεάζονται απ' τα αισθήματα θλίψης και οργής που εκπέμπει εκείνο το μέρος και να σοβαρεύουν την έκφρασή τους όταν περνούν από μπροστά. (*Στο δικαστήριο που έγινε αργότερα για τον φονιά - μπάτσο, οι συνδικαλιστές συνάδελφοί του, για να παραπλανήσουν τις κάμερες, έβαλαν στη θέση του άλλο μπάτσο με συνοδεία να πάει από μπροστά και τον φονιά ντυμένο με τζόκεϋ και μαύρα γυαλιά τον έχωσαν από πίσω στα γρήγορα, για να τον κρύψουν απ' τους συγγενείς του θύματος. Τα τομάρια έτσι ήταν πάντα κι έτσι θα 'ναι.*)

Τις σκέψεις μου όμως διακόπτει μια φασαρία που γίνεται στο μπροστινό μέρος του λεωφορείου. Οι ελεγκτές ,φορώντας πολιτικά, μπαίνουν στο λεωφορείο από διαφορετικές πόρτες, περιμένουν να ξεκινήσει για να αναρτήσουν την κάρτα τους σε εμφανές σημείο κι αρχίζουν τον έλεγχο των εισιτηρίων ταυτόχρονα και απ' τις τρεις πόρτες. Ορισμένες φορές μάλιστα, όπως και τώρα, για να αισθάνονται πιο ασφαλείς όταν εξασκούν το βρωμοεπάγγελμά τους, έχουν μαζί τους κι ένα σεκιουριτά. Αυτός ήταν τόφαλος με αλογοουρά και μούσι. Αυτοί οι σκατιάρηδες οι ελεγκτές αντιμετωπίζουν με ζήλο και αγριάδα τους τζαμπατζήδες. Είναι τόσο αυστηροί και νομιμόφρονες καθώς η μίζερη ζωή τους, τους κάνει να βγάζουν τα απωθημένα τους πάνω στον κόσμο που θα πιάσουν χωρίς εισιτήριο ή πάσο. Η κυκλωτική τους στρατηγική έχει στριμώξει αρκετά θηράματα. Είναι ένας νεαρός αλβανός με ταλαιπωρημένα ρούχα οικοδομής, μια αθίγγανη με δυο ανήλικα παιδιά και μια χοντρή κυρία που ορκίζεται ότι το 'χει χάσει.

Ο νεαρός οικοδόμος σε μια στιγμή που ανοίγει η πόρτα για στάση, επιχειρεί να πεταχτεί έξω, αλλά το αμείλικτο χέρι του ελεγκτή τον σταματά, ξεχειλώνοντάς του το πουλόβερ, στο ύψος του ώμου. Ο νεαρός αρχίζει τις βρισιές κατάμουτρα στον ελεγκτή, κι αυτός ταυτόχρονα φωνάζει στον οδηγό με το μικρό του όνομα να μην ξανανοίξει την πόρτα που έχουν μαζέψει όλους τους τζαμπατζήδες. Η αθίγγανη αρχίζει να φωνάζει ότι πρέπει να κατέβει στο αχέπα που έχει τον άντρα της εκεί να την περιμένει, και η άλλη γυναίκα να εκλιπαρεί για λίγη επιείκεια. Οι τρεις ελεγκτές καμαρώνουν για τη σοδειά τους, κάνοντας ειρωνικά και ρατσιστικά σχόλια στους παράνομους, φράζοντάς τους την έξοδο και με τον σεκιουριτά να κάθεται πίσω τους απαγορεύοντάς τους τη διαφυγή. Ταυτόχρονα ο οδηγός ενημερώνει τους επιβάτες ότι όσοι θέλουν να κατέβουν πρέπει να πηγαίνουν απ' τις πίσω πόρτες.

Κι έτσι το λεωφορείο συνεχίζει τη γνωστή του διαδρομή, αφήνοντας την εγνατία και στρίβοντας δεξιά για τη λεωφόρο στρατού. Το μουντό πρωινό έχει εξελιχθεί σε ψιλόβροχο και σίγουρα, αν το συνεχίσει έτσι, θα δημιουργηθεί μποτιλιάρισμα σ' όλο το κέντρο της πόλης. Ο κόσμος βαδίζει πλέον βιαστικά, κολλητά με τις βιτρίνες κάτω απ' τα μπαλκόνια για να μη βρέχεται, ενώ όσοι έχουν ομπρέλες τις ανοίγουν περιμένοντας στις στάσεις. Με το που πιάνουμε τη δελφών, βλέπω κόσμο μαζεμένο έξω από ένα φαρμακείο. Έχουν σταματήσει και χαζεύουν κάτω απ' την ψιχάλα ένα πρεζάκι γύρω στα 25, χλομιασμένο και κοκαλωμένο, καθισμένο κάτω, με τον κώλο του ν' ακουμπάει στο βρεγμένο πεζοδρόμιο, την πλάτη του ακουμπισμένη στο υπερυψωμένο τσιμεντένιο σκαλί του φαρμακείου, τα πόδια του βρεγμένα και μαζεμένα στο στήθος του και το κεφάλι του ακούνητο κι ανέκφραστο να κοιτάει ψηλά στον γκρίζο ουρανό, που δε φαίνεται διατεθειμένος να εκπληρώνει χάρες. Μπροστά του, στο ένα μέτρο , δυο μπάτσοι με κίτρινα αδιάβροχα τον παρατηρούν διώχνοντας τους περίεργους που μαζεύονται για να δουν. Ο ένας έχει ένα ασύρματο στο χέρι και μόλις τώρα καταλαβαίνω που πάει το ασθενοφόρο που φώναζε πίσω μας εδώ και κάποια δευτερόλεπτα.

Εντωμεταξύ, η ατμόσφαιρα μέσα στο λεωφορείο έχει αρχίσει να γίνεται αποπνικτική, από τα νερά που έσταξαν απ' τους τελευταίους επιβάτες, σε συνδυασμό με τη μυρωδιά που κουβαλάει ο καθένας και φυσικά με τα παράθυρα κλειστά για να μην μπαίνει η βροχή μέσα. Η θερμοκρασία έχει αρχίσει να ανεβαίνει αισθητά σ' αντίθεση με το κρύο που κάνει έξω, με αποτέλεσμα να 'χουν αρχίσει να θολώνουν τα τζάμια, αναγκάζοντάς με να καθαρίζω το δικό μου τακτικά, ώστε να 'χω ορατότητα έξω.

Εγώ σηκώνομαι κι ανοίγω το παράθυρο πάνω απ' το κεφάλι μου, προσπαθώντας να αναπνεύσω λίγο κρύο καθαρό αέρα ανάμικτο με βροχή.

Το λεωφορείο έχει μπει πλέον στην Παπαναστασίου, ανανεώνοντας τακτικά τους επιβάτες του. Στην επόμενη στάση το βλέμμα μου πέφτει πάνω σ' ένα ανέμελο ζευγαράκι που αψηφώντας τη βροχή, φιλιέται παθιάρικα στο στόμα, δίπλα απ' τη γεμάτη στάση. Τ' αγόρι, πιο ψηλό απ' την κοπέλα, την έχει πιάσει απ' τη μέση και την έχει σηκώσει ψηλά, έτσι ώστε τα στόματά τους να
έρθουν στο ίδιο ύψος και οι γλώσσες τους να' χουν καλύτερο αποτέλεσμα. Το φιλί κρατά όλη σχεδόν την ώρα που το λεωφορείο φορτώνει και ξεφορτώνει.

Με την άκρη του ματιού μου πιάνω ένα γέρο στο απέναντι κάθισμα, με παλιομοδίτικα ρούχα και δυο σακούλες ραδίκια, να κοιτάει μ' ανοιχτό το στόμα. Όση ώρα αυτοί φιλιούνται, δε λέει να πάρει τα μάτια του από πάνω τους. Με το που ξεκινά όμως το λεωφορείο και τους αφήνει πίσω του να συνεχίσουν την όμορφη ενασχόλησή τους, ο τύπος κάνει το σταυρό του ελεώντας το χριστό δυνατά και γυρνώντας κατά το μέρος μου λέει δυνατά: «Όταν στα νιάτα μου ήμουν στην αμερική, αυτές τις βρωμιές απαγορευόταν να τις κάνουν έξω στο δρόμο. Αν σε έπιαναν τότε, πλήρωνες 30 δολάρια πρόστιμο κι άμα δεν τα 'χες, σε βάζανε φυλακή για άσεμνη συμπεριφορά! Να πάνε σε ξενοδοχείο να τα κάνουνε αυτά.» Και συνεχίζει να με κοιτάει σαν να περιμένει από μέρους μου κάποια απάντηση.

Εγώ λοιπόν του απαντώ, ότι μάλλον το πρόστιμο πρέπει να είναι πιο φθηνό απ' την ταρίφα του ξενοδοχείου, γι' αυτό και τα παιδιά προτιμούν να τα κάνουν στο πεζοδρόμιο. Ο γέρος τότε παγώνει το βλέμμα του για λίγο πάνω μου, αμοιβαία ανταποδίδω κι εγώ το δικό μου στα μούτρα του, στη συνέ-χεια σηκώνεται, πατά το κουμπί της στάσης και κατευθύνεται προς την πόρτα, σέρνοντας και τα ραδίκια μαζί του.

Ταυτόχρονα μια ενόχληση στο στομάχι μου, μου υπενθυμίζει ότι το χέσιμο δεν έχει επιστρέψει στη βάση του, αλλά περιμένει δυσανασχετώντας την απελευθέρωσή του, καθιστώντας με άβολο και ανασφαλή. Ξαναμπαίνω στη διαδικασία καταστολής του και προσπαθώ να το παίξω άνετος.

Στη στάση που κατεβαίνει ο γέρος, ανεβαίνουν καμιά 15αριά παιδιά με τις σχολικές τους τσάντες, φορτωμένες στις πλάτες τους. Τα παιδιά, αγνοώντας την κοσμιότητα που οφείλεται να τηρείται στα λεωφορεία, ορμούν μέσα, φωνάζοντας και ανταλλάσσοντας πειράγματα μεταξύ τους. Ξαφνικά, το λεωφορείο φάνηκε να απέκτησε ζωή και η φασαρία που κάνουν εκτοπίζει όλη την κόσμια συμπεριφορά των μεγάλων. Αυτά, αδιαφορώντας για τυχόν ενόχληση των επιβατών, συνεχίζουν ακάθεκτα τα παιχνίδια τους, σαν να είναι μόνα τους εκεί μέσα. ΄Ενα κοριτσάκι απ' αυτά, που τρώει παγωτό σε κουπάκι, μέσα στο καταχείμωνο, έρχεται μαζί με τη φίλη της και στέκονται όρθιες δίπλα μου. Το κοριτσάκι τρώει με μεγάλο ενθουσιασμό το παγωτό του που είναι κρέμα - σοκολάτα, περνώντας το πλαστικό κουταλάκι κάθε φορά φορτωμένο, μπροστά απ΄ το στόμα μου πριν καταλήξει στο δικό της. Πάνω στο λεπτό, μου 'ρχεται μια διάθεση να ανακόψω την πορεία του κουταλιού με το στόμα μου, καταβροχθίζοντας την κρέμα-σοκολάτα, που τόσο ξεδιάντροπα ανεβοκατεβαίνει μπροστά μου. Αλλά γνωρίζοντας την έκπληξη που θα προκαλέσει η κίνηση αυτή στο κοριτσάκι, μένει απλά ως διάθεση. Τα παιδιά έχουν ανέβει μόνο για τρεις στάσεις και τώρα αρχίζουν να κατεβαίνουν, παίρνοντας μαζί τους και το ολιγόλεπτο διάλειμμα γιορτής και μεταφέροντάς το έξω στη βροχή.

Στο λεωφορείο ξαναγυρνά η γνωστή κόσμια ατμόσφαιρα. ΄Ενας άρρωστος που έχει μπει απ' τη στάση που κατέβηκαν τα παιδιά, με μια τεράστια κύστη στο λαιμό, που του δημιουργεί πρόβλημα στη φωνή, προσπαθεί να κάνει κατανοητό τι ζητά απ' τους επιβάτες. ΄Εχει βγάλει κάτι ταλαιπωρημένα χαρτιά με σφραγίδες και τα επιδεικνύει προς όλες τις κατευθύνσεις, προσπαθώντας να προκαλέσει τον οίκτο για τα ιατρικά του βάσανα και την ανθρώπινη ανάγκη. Όταν τελειώνει με την απόπειρα εξήγησης, αρχίζει να διασχίζει το διάδρομο προς τα πίσω, ζητώντας λεφτά, μέχρι την επόμενη στάση που κατεβαίνει.

Εγώ καθαρίζω γι' άλλη μια φορά το θολωμένο τζάμι και κοιτώ έξω σηκώνοντας τα μάτια μου ψηλά. Βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα μεγάλο νοσοκομείο και ορισμένοι απ' τους αρρώστους έχουν βγει στα μπαλκόνια του για να κάνουν τσιγάρο, φορώντας μπουφάν ή πουλόβερ πάνω απ' τις πυτζάμες τους. Μέσα στη μοναξιά τους δείχνουν να απολαμβάνουνε το υγιές κρύο του καταχείμωνου, παρατηρώντας τους διαβάτες σα να είναι από άλλο κόσμο. Το τσιγάρο της παρηγοριάς που κάνουν δε φαίνεται να τους παρέχει την ανακούφιση που αποζητούν, όχι τουλάχιστον όσο πρέπει να είναι εκεί μέσα, ανάμεσα σε ανθρώπους μ' άσπρες ποδιές.

Το λεωφορείο συνεχίζει το θλιμμένο του ταξίδι, διασχίζοντας τη χαριλάου μέσα σε απόλυτη σιγή, φτάνοντας μετά από λίγο στο πάρκο της νέας ελβετίας που είναι και ο σταθμός μετεπιβίβασης. Ένα μπάτσικο φορτηγάκι που περιμένει εκεί, φορτώνει τους «εγκληματίες» τζαμπατζήδες για να τους πάει στο τμήμα. Απ' τους τρεις ενήλικες, έχουν κρατήσει τον οικοδόμο και την αθίγγανη με τα δυο παιδιά της καθότι ισχυρίστηκαν ότι δεν είχαν ταυτότητες. Ενώ η κυρία, με τα πολλά, δέχτηκε να πληρώσει το 40πλάσιο πρόστιμο και την άφησαν να κατέβει στη στάση της. Εμείς μπαίνουμε κατευθείαν στο λεωφορείο που είναι σε ανταπόκριση και ζεσταίνει τη μηχανή του, γεμίζοντας με καυσαέρια μια απόσταση δέκα μέτρων. Το λεωφορείο τρέμοντας περιμένει να επιβιβαστούμε όλοι και μόλις αυτό γίνεται, κλείνει τις πόρτες του και ξεκινά αμέσως.

Εγώ κοιτώ το ρολόι πάνω απ' τον οδηγό για να δω αν έχω αργήσει στη δουλειά, αλλά αυτό φαίνεται να έχει σταματήσει, ως ένδειξη διαμαρτυρίας για την κατάργηση του δωρεάν. Έτσι δεν καταφέρνω να πληροφορηθώ την ώρα. Γι' αυτό, ψάχνω με τα μάτια τους καρπούς των επιβατών για κάποιο ρολόι, μπας και καταφέρω να διακρίνω την ώρα, αλλά ολονών οι καρποί είναι σκεπασμένοι απ' τα πανωφόρια τους, κι εγώ δεν έχω καμιά απολύτως διάθεση να σπάσω τη σιωπή μου και να μιλήσω σε κάποιον απ' τους άγνωστους, αναγκάζοντάς τους να βγάλουν τα κινητά για να μου απαντήσουν. Ανάμεσά τους όμως παρατηρώ και δυο ρωσοπόντιες που έχουν καθημερινά το ίδιο ωράριο εργασίας μ' εμένα, σε κάποια άλλη άγνωστη δουλειά και με τις οποίες παίρνουμε τις ίδιες ώρες τα λεωφορεία, έτσι καταλαβαίνω ότι είμαι εντάξει στην ώρα μου.

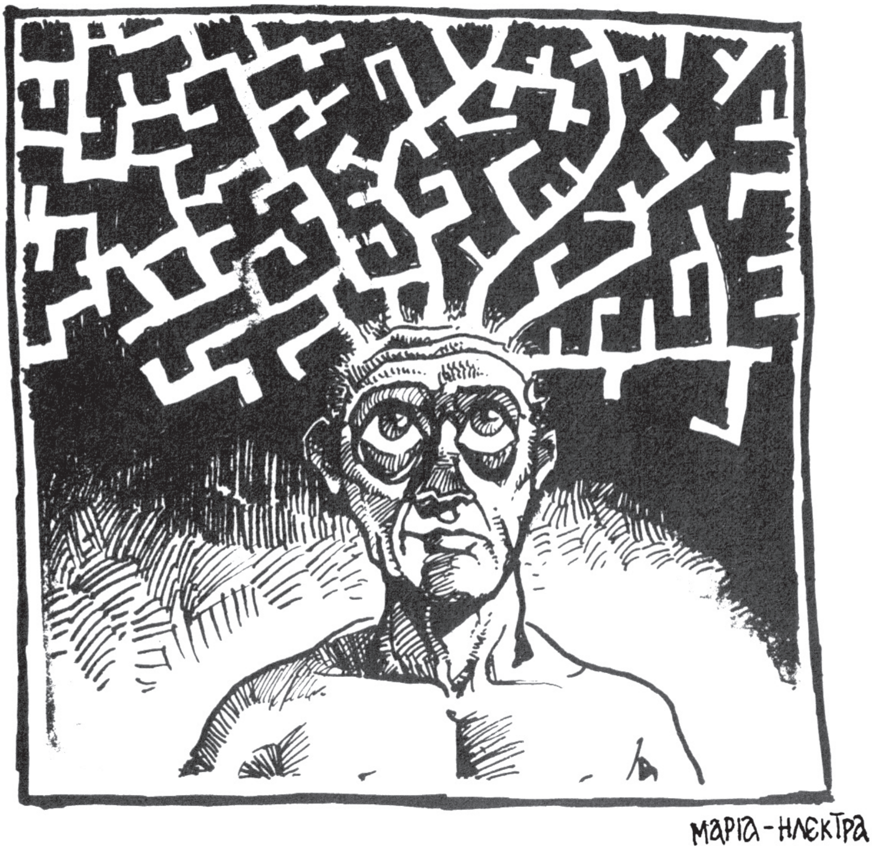

Αυτό το λεωφορείο είναι γεμάτο με ηλικιωμένους ανθρώπους με κόκκινα μάτια, που φορούν μαύρα μακριά παλτά, απ' τα οποία τα μισά βρωμούν ναφθαλίνη. Πηγαίνουν να προσκυνήσουν τους τάφους στα νεκροταφεία της θέρμης.

Γι' αυτό και δείχνουν όλοι τους αμίλητοι και σκυθρωποί. Παρόλο που αυτοί οι άνθρωποι δεν δείχνουν να γνωρίζονται μεταξύ τους, η ομοιότητα στα ρούχα και την έκφρασή τους, τους κάνουν να μοιάζουν όλοι σαν μια οικογένεια. Η συμπόνια και η κατανόηση που ανταλλάσσουν με τα διακριτικά βλέμματά τους είναι φανερή. Σε λίγο φαίνονται και τα νεκροταφεία. Εκατοντάδες σταυροί από μακριά, μοιάζουν με μνημεία μοναξιάς και ήττας απ' τη ζωή και το χρόνο, ενώ εκατοντάδες κεριά φωτίζουν το οριστικό αυτό τέλος, δίνοντας πλέον το παρόν στο πουθενά. Οι κάργιες από πάνω ψηλά στα κυπαρίσσια κρώζουν, καλωσορίζοντας τους μαυροφορεμένους επισκέπτες, επεμβαίνοντας μ' αυτόν τον τρόπο στα συναισθήματα των κοινών θνητών εκεί κάτω.

Το λεωφορείο συνεχίζει γι' άλλη μια φορά το δρόμο του μέσα από χωράφια, αλάνες, μάντρες, και λασπωμένους χωματόδρομους, κάνοντας τις προκαθορισμένες στάσεις, αδιαφορώντας για όλες τις εικόνες που εξελίσσονται γύρω του. Η επόμενη στάση είναι η δική μου. Έφτασα στον τόπο της εργασίας, που δίνω το παρόν κάθε μέρα την ίδια ώρα. Η θέα του συγκεκριμένου μέρους δε με χαροποιεί καθόλου.

Εκτός απ' τη σκέψη ότι επιτέλους εδώ θα λυτρωθώ απ' το αυτόκλητο χέσιμο.

Η ΖΩΗ
είναι ένα ταξίδι

Που περνάει μέσα από
υπόγειες διαβάσεις με άστεγους αλήτες
σκοτεινές ταράτσες με κλαψιάρικα πρεζάκια
μπουρδέλα και πιάτσες τραβεστί
φτωχικές συνοικίες με άσημα χαμίνια
κι ερειπωμένα σπίτια
που μαρτυρούν την απουσία του χθες
μέσα σε φωταγωγημένες πλατείες
με κάμερες παρακολούθησης
σε πλούσιες συνοικίες
με προσωπικό ασφαλείας
εκκλησίες, τράπεζες, super markets,
sex shops, σχολεία, ψυχιατρεία,
και περιφραγμένες φυλακές υψίστης ασφαλείας...
Η ζωή είναι ένα ταξίδι...
Μέσα στο κέντρο της πόλης που το' χει καταλάβει η ομίχλη.

Και η ορατότητα δεν ξεπερνάει τα 5 μέτρα με τα αυτοκίνητα να κινούνται απελπιστικά αργά. Χωρίς να φαίνονται οι βιτρίνες και οι άνθρωποι, με την ατμόσφαιρα να μυρίζει βαριά κι έντονα απ' αυτήν, που όπως φαίνεται είναι αρκετά ικανή ώστε να παραλύσει ολόκληρο τον πολιτισμό της, σαν την πρέζα σε φλέβες γίγαντα.

Μέσα σε φτωχό και βρώμικο στενό, σα σε ασπρόμαυρη φωτογραφία. Με το μοναδικό φως της ξύλινης κολώνας να φωτίζει την είσοδό του και πίσω της σκοτάδι και υγρασία, σαν τα δόντια αλκοολικού ζητιάνου που κρύβουν το στεγνό λαρύγγι του.

Με άγνωστες φιγούρες κρυμμένες πίσω απ' τα παράθυρα να συμμετέχουν σε μια απέραντη σιωπή. Και το φεγγάρι γεμάτο, να καθρεφτίζει τη μοναξιά του μέσα στα λασπόνερα, περιμένοντας μάταια τον οργισμένο ήχο κάποιου τραγουδιού, πριν η θλίψη το μεθύσει κι αποσυρθεί. Λες και τα πάντα εδώ μέσα μαρτυράνε μια ένοχη σιωπή, μιας αιτίας που έχει από καιρό ξεχαστεί.
Η ζωή είναι ένα ταξίδι...

Μέσα σ' αυτοκίνητο που τρέχει σ' έρημη εθνική οδό, χωρίς φανάρια και λάμπες νέον, αγκομαχώντας να προλάβει το τώρα.
Με υπέροχη παρέα μέσα του, που χαϊδεύεται φιλήδονα, ανταλλάσσοντας φιλιά χωρίς να νοιάζεται για το ποιος είναι με ποια.

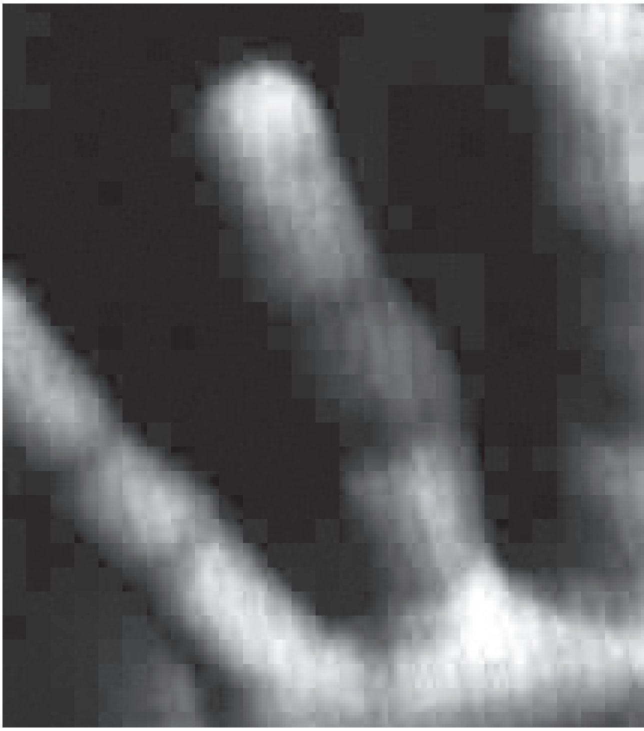
Με τη μουσική δυνατά να κρύβει τα αναφιλητά, με μόνη επιθυμία να διατηρήσουν την ερωτική μάζα ζωντανή όσο διαρκεί αυτό το ταξίδι. Κι όσο περισσότερο μπερδεύονται τα κορμιά και τα μαλλιά, τόσο απομακρύνονται απ' τα αδιέξοδα της ατέρμονης καθημερινότητας. Είναι καιρός τώρα που 'χουν χάσει τα κλειδιά του παραδείσου και προσπαθούν να πνίξουν τη θλίψη τους σε απελπισμένα ερωτικά

καλέσματα. Αφήνοντας πίσω τους φάμπρικες και βιομηχανικές ζώνες. Αγωνιώντας να τελειώσουν μαζί τ' όνειρο που ξεκίνησαν. Κάπου εκεί έξω στον έρημο αυτοκινητόδρομο.
Η ζωή είναι ένα ταξίδι...

Μέσα σ' ένα λιγδιασμένο πατσατζίδικο γεμάτο κόσμο, κάπνα και φασαρία, με τη μυρωδιά της τσίκνας να σου γεμίζει τα ρουθούνια και το θολωμένο απ' τ' αλκοόλ μυαλό σου να ψάχνει γι' αμαρτία. Με την απρόσμενα ευχάριστη παρουσία μιας άγνωστης μελαχρινής, που κάθεται στο απέναντι τραπέζι και τρώει εσένα με τα μάτια της, αντί για τη σούπα της. Να σε προκαλεί να συμμετέχεις στο παιχνίδι της, αγνοώντας την παρέα της, οδηγώντας σε σκέψεις που δε σβήνουν απ' την κούραση της νύχτας, αλλά ούτε και πνίγονται μέσα στον καυτό πατσά που περιμένει μπροστά σου.
Η ζωή είναι ένα ταξίδι ...

Κάτω απ' τα φώτα των λεωφόρων της μητρόπολης, ανάμεσα στη χλιδή και την παρακμή. Ψάχνοντας χαμένους φίλους και κουρασμένες ερωμένες κι αναζητώντας τις αλήθειες της ελευθερίας. Με στιγμές που σε κάνουν να νιώθεις σα σκυλί μονάχο, πληγωμένο και κυνηγημένο. Ναι! η αλήθεια είναι εκεί έξω. Στ' απρόσωπα πρόσωπα που βαδίζουν δίπλα σου και στις φωτισμένες βιτρίνες, στους αλκοολικούς ζητιάνους και στους υπονόμους, στους μοναχικούς ποιητές, στις τσακισμένες ελπίδες των εφήβων και στην οργή των κολασμένων. Ναι είναι αλήθεια ότι στο πεζοδρόμιο εκτός από πατημένες γόπες και ξεραμένες χλέπες, βρίσκεις και ξερασμένα κάθε λογής όνειρα. Δεν είναι έκπληξη ούτε παγίδα. Δεν είναι τίποτα παραπάνω απ' την ανατριχίλα της απόγνωσης. Η αλήθεια είναι επικίνδυνη και φλερτάρει με το θάνατο. Ο πόνος της απώλειας είναι που μας ωθεί να διεκδικήσουμε τη ζωή μας. Σα σκυλί απελπισμένο, λυσσασμένο. Εκεί έξω είμαστε όλοι μονάχοι, μακριά από ψευδαισθήσεις και υποκρισίες. Οι μέρες μετριούνται σαν τα χιλιόμετρα. Τα ευτυχισμένα τραγούδια είναι για τους ήρωες κι εγώ δε γνώρισα ποτέ κανένα τους.
Παρά μόνο διψασμένους άθεους αλήτες.

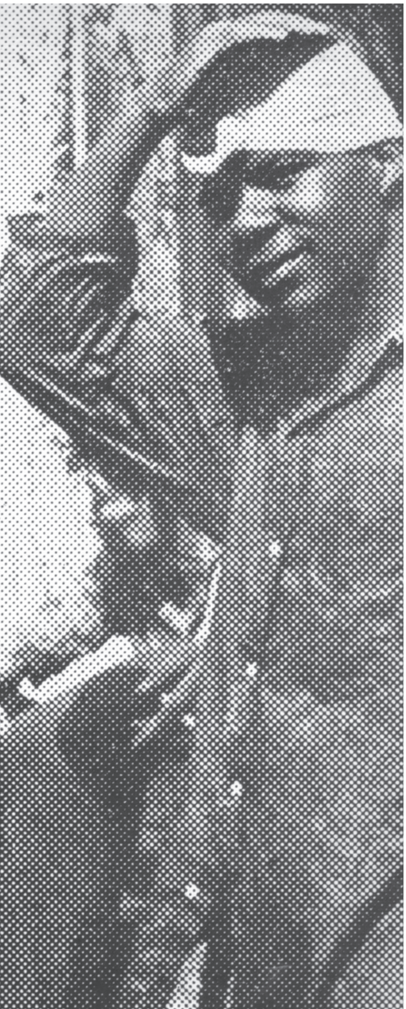

Σάββατο 15/1/05, 12.30 το βράδυ. Τέσσερα άτομα φεύγουμε απ' την κατάληψη terra incognita και χωνόμαστε στο απέναντι στενό για να βγούμε στην φιλίππου. Εγώ μένω κάποια μέτρα πιο πίσω, ψάχνοντας μέρος για να βάλω αυτοκόλλητα (της πρώην εκπομπής και του νυν περιοδικού). Στη γωνία με φιλίππου, γύρω στα 50 μέτρα απ' την κατάληψη, έχει ένα καφάο (της δεη). Το συγκεκριμένο μέρος που κάνει μύτη κάθετα στη βενιζέλου, λειτουργεί και ως σημείο ραντεβού για πολλά ζευγάρια ή παρέες που θέλουν να μπουν στα ουζερί του μπιτ παζάρ. Επιλέγοντας λοιπόν το συγκεκριμένο καφάο, σταματάω μπροστά του και ξεκουμπώνω το δερμάτινό μου για να βγάλω το αυτοκόλλητο το οποίο και τοποθετώ. Πριν προλάβω να το ξανακλείσω, βλέπω καράφλες να βγαίνουν από διαφορετικά σημεία της γωνίας, οι οποίοι είχαν ανοιχτεί για να μην προκαλούν στόχο κι είχαν ανακατευτεί ανάμεσα σε άσχετο κόσμο που περίμενε εκεί. Ένας απ' αυτούς που έχει αναλάβει το ρόλο του αρχηγού ανάμεσά τους, φωνάζει στους άλλους «για να δούμε τι βάζει εδώ αυτός». Και μόλις βλέπει το αυτοκόλλητο συνεχίζει λέγοντας «επ, τον πιάσαμε!».

Καταλαβαίνω ότι το κοπάδι των περίπου 10 καραφλών είναι για μένα, φωνάζω δυο φορές τα παιδιά που προπορεύονταν για να γυρίσουν πίσω και να τους αντιμετωπίσουμε, δεν παίρνω καμία απάντηση, βλέπω κάποιες πλάτες μεταλλάδων να τρέχουν προς την εγνατία απ' τη βενιζέλου, μια άλλη ομάδα φασιστών έχει πάρει στο κυνήγι τους φίλους μου, οι καράφλες περιμένουν να δούνε την ανταπόκριση του καλέσματός μου, έχω μείνει μόνος, με περικυκλώνουν χαμογελώντας, βγάζουν παλούκια απ' τα μανίκια και απ' τα μπουφάν τους, βάζω την πλάτη μου σ' ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο, προλαβαίνω να κρύψω το πρόσωπό μου με τις παλάμες μου, βροχή από μπουνιές και παλουκιές πέφτουν πάνω στα χέρια και τους ώμους μου, προσπαθώ να τις κρατήσω μακριά απ' το κεφάλι μου, βαράνε κλωτσιές με τις μάρτινς τους στα πόδια μου, βρίζουν τους αναρχικούς της θεσσαλονίκης, μου αρπάζουν τη σακούλα με τα διάφορα κείμενα ομάδων απ' τα χέρια, ο αρχηγός επιβραβεύει, « άνα μπράβο, πάρτου τη σακούλα»,το κάθαρμα που έχει αναλάβει την επίβλεψη του κοπαδιού, ψηλός,

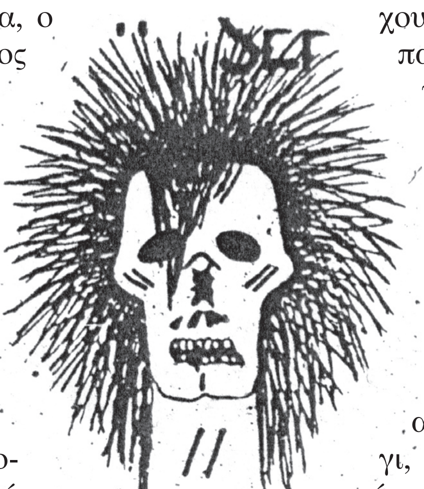

DEATH OR GLORY

καστανόξανθος, ξυρισμένος, με τατού στο λαιμό, απ' τα τρίκαλα, φωνάζει πατριωτικά συνθήματα, «δεν είστε έλληνες εσείς», «είστε προδότες», «κλέφτες μετανάστες»,θέλει να παραπλανήσει τον κόσμο που περνά και βλέπει 10 φαλακρούς να δέρνουν έναν, ένας πιτσιρικάς απ' τα καθάρματα, με ξυρισμένα τα πλάγια και πολύ κοντά μαύρα μαλλιά, έρχεται πίσω μου, ανεβοκατεβάζει με δύναμη το άσπρο κράνος της μηχανής στο κεφάλι μου, θέλει να με ρίξει κάτω, δεν μπορώ ν' αντέξω τόση ένταση χτυπημάτων, πρέπει να ξεφύγω απ' τον δολοφονικό τους κύκλο γρήγορα, ανοίγω τα δάκτυλα του ενός χεριού που προστατεύουν τα μάτια μου, βλέπω μπροστά μου ένα αυτοκίνητο να μπαίνει απ' τη βενιζέλου μέσα στη φιλίππου, ανοίγω χώρο ανάμεσά τους με το σώμα μου, ορμάω ευθεία πάνω στο αυτοκίνητο, ο αρχηγός τους φωνάζει στο κοπάδι, «πάει να ξεφύγει ο μπάσταρδος, κρατάτε τον», ένας απ' αυτούς προσπαθεί να με κρατήσει, με τραβάει απ΄ το λαιμό του μπουφάν, το μηχανόβιο δερμάτινο, η βοήθειά μου στην απόκρουση των χτυπημάτων, μένει στο χέρι του μαλάκα, μαζί του κι ο σκούφος με την ταυτότητά μου, πάω να διαφύγω, πέφτω πάνω στο καπό του αυτοκινήτου, ο οδηγός μπορεί να βγει έξω, το κοπάδι ν' απομακρυνθεί, αυτός χαζολογά με τη διπλανή του, μας βλέπει τελευταία στιγμή, σαστισμένος πατά φρένο σηκώνοντας τα χέρια του απ' το τιμόνι, παίρνει μια έκφραση απορίας και πανικού, οι καράφλες ορμούν πίσω μου, μπρος και πίσω απ' τ' αυτοκίνητο, δεν έχει επιτευχθεί ακόμα ο στόχος τους, το σύνθημά τους λέει «αίμα, τιμή, χ.α.», με προλαβαίνουν κάτω απ' τις κολώνες φωτισμού της δεη, με ρίχνουν κάτω, ξαναρχίζουν την ίδια εκδήλωση μίσους, με κοπανούν με ξύλα, κράνη, μπουνιές και κλωτσιές, οι περαστικοί έχουν σταματήσει και χαζεύουν το σκηνικό από απόσταση ασφαλείας, σα να παρακολουθούν κάποια βιντεοπεριπέτεια, μόνο που δεν έχουν τηλεκοντρόλ για ν' αλλάξουν κανάλι, τα ζευγάρια κι οι παρέες που έχουν βγει έξω για να διασκεδάσουν, περνώντας ένα όμορφο σαββατόβραδο, έχουν τρομοκρατηθεί οι καημένοι, οι μαγαζάτορες έχουν χαλαστεί, βλέπουν αυτά τα άσχημα πράγματα να διαδραματίζονται μπροστά τους, ο αρχηγός συνεχίζει να φωνάζει γελοία πατριωτικά συνθήματα, βγαλμένα απ' τη μούχλα της χούντας, συνεχίζω ν' αγωνίζομαι για τη σωτηρία μου, στο κέντρο της πόλης, στις 12.30 το βράδυ,

βάζω τις παλάμες μου ως αντίσταση στην άσφαλτο, καταφέρνω και σηκώνω το κορμί μου όρθιο, σε πείσμα των ροπαλοφόρων φασιστών που με θέλουν να σέρνομαι σα σκουλήκι, νιώθω τα χτυπήματα έντονα σ’ όλο μου το κορμί, χωρίς δερμάτινο και χωρίς καμία κάλυψη στα νώτα μου, το κασκόλ με εγκαταλείπει, ένας απ’ αυτούς σκύβει και το παίρνει, συνεχίζω τη διαφυγή μου απ’ την δολοφονική τους μανία, τρέχω και βαριανασαίνω ευθεία κάτω στη φωτισμένη βενιζέλου, όσο γρήγορα μπορούν τα χτυπημένα μου πόδια, ο πιτσιρικάς με το κράνος δεν έχει τελειώσει ακόμα μαζί μου, συνεχίζει να με καταδιώκει, τα πόδια μου δεν αντέχουν και με διαψεύδουν, πέφτω κάτω στην άσφαλτο της βενιζέλου, μπροστά στο δημαρχείο, τα χέρια μου ακουμπάνε πρώτα κάτω, με προστατεύουν απ’ την πρόσκρουση, όλη μου η πλάτη και το κεφάλι είναι εκτεθειμένα γι’ άλλη μια φορά, για δεύτερη φορά μετά το κάλεσμα των συντρόφων μου ανοίγω το στόμα μου, αφήνω ένα σιγανό «ωχ!», ξέρω τι με περιμένει, αισθάνομαι ήδη τον καριόλη πίσω μου, βλέπω τη σκιά του κάτω στην άσφαλτο να σηκώνει το χέρι της, νιώθω το κράνος του να πέφτει με μεγάλη δύναμη στο πίσω μέρος του κεφαλιού μου, αισθάνομαι ένα καυτό ποτάμι στο σβέρκο μου, βάζω τα χέρια μου σε λειτουργία ξανά, σηκώνω το κορμί μου, κατευθύνομαι τρέχοντας σ’ ένα μπαράκι που είναι σ’ ένα στενό κάθετα στη βενιζέλου, εκεί αράζουν φίλοι και σύντροφοι, έξω απ’ την πόρτα του γυρνώ και τους βλέπω, ανασυντάσσονται στην αρχή του στενού, παρακολουθούν, βρίζουν και προτάσσουν τα παλούκια τους, μπαίνω στο μπαράκι για να κρυφτώ απ’ τη μανία τους, πιστεύω ότι είναι σωστό να μείνω κοντά στο μέρος της ενέδρας τους, είναι κεντρικό και ήδη καρφωμένο, δε τους παίρνει να μείνουν για πολύ, απευθύνομαι στα δυο παιδιά που ‘χουν το μαγαζί, τους εξηγώ τη δύσκολη κατάσταση, ένας απ’ τα παιδιά βγαίνει μόνος του έξω για να δει τι γίνεται, έξω απ’ το μαγαζί έχει μαζευτεί το κοπάδι των φασιστοχουλιγκάνων, μετράνε αν τους παίρνει να μπούνε μέσα και να συνεχίσουν, το παιδί ξαναμπαίνει μέσα, με κατεβάζουν και με κρύβουν σε μια αποθήκη, μου περιποιούνται την πληγή, δεν καταφέρνουν να σταματήσουν την αιμορραγία που έχει μουσκέψει το πουλόβερ μου, αλαφιασμένος απ’ το κυνήγι, με την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά, βλέπω τα αίματα στον καθρέφτη, συνειδητοποιώ ότι τα ναζιστικά καθάρματα έχουν την ταυτότητά μου, αισθάνομαι σαν εγκλωβισμένο θήραμα που δεν έχει μέρος να κρυφτεί μέσα στην πόλη - ζούγκλα που μεγάλωσε...

Η όλη επίθεση κράτησε γύρω στα 5 λεπτά. Ένας τρίτος απ’ το μαγαζί προθυμοποιήθηκε να με πάει στην terra, όπως του ζήτησα.
(Σ’ αυτό το σημείο θέλω να εκφράσω την απέραντη ευγνωμοσύνη μου στα παιδιά απ’ το bar, για την επικίνδυνη γι’ αυτούς συμπαράσταση που μου δώσανε χωρίς να με γνωρίζουν, κάτι που δεν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου.)

FIGHT BACK

Οι σύντροφοί μου κατάφεραν να διαφύγουν και γύρισαν κι αυτοί στην κατάληψη. Εγώ χρειάστηκε να πάω στο εφημερεύον νοσοκομείο για να μου κάνουν ράμματα στο πίσω μέρος του κεφαλιού μου.

Το καραούλι τους ήταν έξω από την terra που είναι γνωστή για την αντιεξουσιαστική της δράση. Ο στόχος τους ήταν να χτυπήσουν άτομα του συγκεκριμένου χώρου, επιχειρώντας ταυτόχρονα να κάνουν αισθητή την παρουσία τους στο κέντρο της πόλης. Λίγο αργότερα ορισμένοι σύντροφοι που βγήκαν για να τους βρούνε, τους είδαν να τρέχουν στα φανάρια του βαρδάρη, που όπως μάθαμε κατόπιν θα εγκαινιάζονταν τα καινούργια γραφεία της πατριωτικής συμμαχίας. Το κοπάδι των χουλιγκάνων αποτελούνταν από φασίστες διαφορετικών πόλεων και αποχρώσεων: καράφλες, μεταλλάδες, τεκνά, αθηναίοι, θεσσαλονικιοί, τρικαλλινοί.

Το ίδιο βράδυ, σύντροφοι που μαζεύτηκαν αυθόρμητα επιχειρούν επίθεση στα γραφεία της χ. α. σπάζοντας τη τζαμαρία της πολυκατοικίας που τους φιλοξενεί ,ενώ αργότερα βρωμοασφαλίτες κάνουν εξακριβώσεις έξω απ’ την terra. Στη συνέλευση που έγινε την άλλη μέρα μέσα στην κατάληψη, μαζεύτηκαν εκπρόσωποι απ’ όλο τον αντιεξουσιαστικό χώρο. Μετά τη λήξη της συνέλευσης ο περισσότερος κόσμος είχε φύγει για να ενημερώσει τους δικούς του και μέσα στην terra είχαν μείνει ελάχιστοι άνθρωποι για καλή τύχη δυστυχώς των χρυσαυγιτών που σκάσανε απ’ έξω, με την ανοχή των μπάτσων που τους συνόδευαν (ματ/ Ζ / ασφάλεια). Οι χρυσαυγίτες, φορώντας κράνη και κρατώντας παλούκια, πέταξαν πέτρες και φώναξαν τα στρατόγκαβλα συνθήματά τους. Βλέποντας όμως την απάντηση απ’ τον κόσμο που ήταν μέσα, οι οποίοι τους ανταπόδωσαν τα αντικείμενα και τις ευχές τους, αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν. Στη συνέχεια, κατόπιν τηλεφωνικής ενημέρωσης, σύντροφοι και συντρόφισσες ψάχνουν τους χρυσαυγίτες που απουσιάζουν για δεύτερη συνεχόμενη μέρα απ΄ τα κλειδωμένα τους γραφεία. Μια ώρα αργότερα, αριθμός ασφαλιτών απαγορεύουν την έξοδο ατόμων απ’ τα γραφεία της αντιεξουσιαστικής κίνησης στο κέντρο.

Σε σχέση με την απάντηση που δόθηκε (σπάσιμο γραφείων χρυσής αυγής) έχουν γραφτεί και κυκλοφορήσει αρκετά κείμενα, αφίσες, τρικάκια και συνθήματα στους τοίχους και στις τρεις συνελεύσεις που έγιναν μέσα σε 5 μέρες τοποθετήθηκε όλος ο αντιεξουσιαστικός χώρος. Το καραούλι των χρυσαυγιτών και η απάντηση των αναρχικών δεν ήταν προσωπικού χαρακτήρα αλλά πολιτικού. Προσωπικά νομίζω ότι ήταν η δυνατόν καλύτερη πολιτική απάντηση που όφειλε να δοθεί, με την ένταση που της έπρεπε και με το παρόν όλων σχεδόν των τάσεων του αντιεξουσιαστικού χώρου.

ΑΘΕΟΙ ΑΝΑΡΧΟΛΗΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΚΡΑΤΑΤΕ ΤΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ ΖΕΣΤΑ!

Αν γνωρίζεις τον εχθρό και γνωρίζεις και τον εαυτό σου δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι το αποτέλεσμα χιλίων μαχών...*(Η τέχνη του πολέμου Sun Zu)*

ΜΝΗΜΕΣ ουτοπίας

Όταν ήμουν 15 χρονών είχα κρυφό έρωτα με το ραδιόφωνο. Μ' άρεσε που καθόμουν μονάχος στο δωμάτιο κι άκουγα τη φωνή που έκανε πρόγραμμα, ειδικά τις περασμένες βραδινές ώρες. Μ' άρεσε που ξενυχτούσε κάποιος μαζί μου, χωρίς να μου κάνει αισθητή την παρουσία του και προσπαθούσα με τη φαντασία μου να φτιάξω τα χαρακτηριστικά της φυσιογνωμίας που ήταν πίσω απ' το μικρόφωνο, σύμφωνα με την εντύπωση που μου έδινε μ' αυτά που έλεγε. Ορισμένες φορές έκλεινα το φως και μ' έπαιρνε ο ύπνος μ' ανοιχτό το ραδιόφωνο και ήμουν τόσο εξοικειωμένος μαζί του, ώστε όταν έμπαινε η μάνα μου μέσα στο δωμάτιο το πρωί για να το κλείσει, εγώ ξυπνούσα και διαμαρτυρόμουνα. Άλλες φορές πάλι έβαζα ένα μικρό τρανζιστοράκι που είχα κάτω απ' το μαξιλάρι μου κι είχα τον ύπνο εξασφαλισμένο.

Την ίδια εποχή είχε αρχίσει να με γοητεύει και η αλητεία στους δρόμους. Είχε τόσα ενδιαφέροντα πράγματα εκεί έξω να παρατηρήσει αλλά και ν' ασχοληθεί κανείς, που ορισμένες φορές γυρνούσαμε κατάκοποι σπίτι.

Μέσα σ' αυτές τις βόλτες ήταν που άρχισα να προσεγγίζω και κάποιες αλήθειες που δε λεγόταν ποτέ μέσα στο σπίτι μου. Και χρόνο με το χρόνο άρχισα να αισθάνομαι πιο άνετα, πιο ελεύθερος και πιο αληθινός εκεί έξω, στα πάρκα και τις πλατείες με τις παρέες, απ' ότι μέσα στο σπίτι που γυρνούσα μόνο για να κοιμηθώ.

Αργότερα στην εφηβεία μου συνειδητοποίησα ότι οι ιδέες που είχαν αναπτυχθεί μέσα στο δικό μας πραγματικό κόσμο, έπρεπε να διεκδικήσουν το δικαίωμά τους. Τότε ήταν που νιώσαμε την καταστολή σε ψυχολογικό και σωματικό επίπεδο. Επέλεξα την κοινωνικοποίηση της άμυνάς μου, ξεφεύγοντας απ' τη μούχλα του περιθωρίου και καλλιεργώντας ταυτόχρονα μια ακόρεστα εκδικητική συνείδηση για τον πολιτισμό τους.

Ήμουν 20 χρονών όταν προσέγγισα το **Ρ. ΟΥΤΟΠΙΑ** και σταδιακά άρχισα να παρακολουθώ τις συνελεύσεις του. Για τη δομή, την εξέλιξη και το θάνατο του **Ρ. ΟΥΤΟΠΙΑ** έχω γράψει στο πρώ-

το περιοδικό. Εδώ θα περιγράψω απλώς πόσο αισθητή είναι η απουσία ενός αντίστοιχου ραδιοφώνου.

Η ανάγκη επαφής και η δυνατότητα συνεύρεσης μ' ανθρώπους που αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους, έξω από κομματικές προσδοκίες που προσπαθούν να αυτοοργανώσουν την αντίστασή τους, στις ισοπεδωτικές διαθέσεις των νεοφιλελεύθερων (σύμφωνα με τις τελευταίες επιτακτικές ανάγκες) κυβερνήσεων, είναι απελπιστικά επίκαιρη. Η δράση ενός τέτοιου σταθμού με τα ανάλογα χαρακτηριστικά πηγάζει απ' τον τρόπο προσέγγισης των διαφόρων ζητημάτων. Όλα αυτά ήταν κάτι παραπάνω από δεδομένα για το **Ρ. ΟΥΤΟΠΙΑ**, ήταν ο βασικός λόγος ύπαρξής του.

Δεν ήταν όμως μόνο αυτά. Ήταν και ο προσωπικός χρόνος που διέθετε ο καθένας, τα αισθήματα που καλλιεργούσε η συνύπαρξη εκεί μέσα, καθώς και η εμπειρία που δημιουργούνταν σ' όλα τα ενεργά μέλη που συνδιαμόρφωναν τις απόψεις. Όπως επίσης ήταν και οι προσωπικές στιγμές που περνούσαμε πάνω απ' τα πικ-απ αργά το βράδυ, παρέα με βιβλία, ουίσκι και ρετσίνα, και τους ασφαλίτες να κάνουν βόλτες έξω απ' το studio της άνω πόλης. Όπως ήταν και τα καθιερωμένα καλοκαιρινά τριήμερα με τις λυσσασμένες απόπειρες από μέρους μας να καταφέρουμε να ξεπεράσουμε το πρόβλημα του κόστους, ώστε να καταργήσουμε τη μαλακισμένη την είσοδο, παίζοντας παράλληλα και ξύλο με τα σκατόπαιδα, τους τότε ναυαρινιώτες. Όπως ήταν και το δυναμικό παρόν που έδιναν τα μέλη με τους συμπαραστάτες της αντιεξουσιαστικής ραδιοφωνίας στο κέντρο της πόλης. Με τις πορείες, τις ανοιχτές συνελεύσεις, τις μικροφωνικές και τις αφισοκολλήσεις. Όπως επίσης και οι ατελείωτες ώρες που περνούσαμε στα δικαστήρια, υπερασπίζοντας τη δράση και το δικαίωμα της έκφρασής μας.

Τέλος να πω, πως το δικαίωμα έκφρασης, η δημιουργία και η φαντασία, η επικοινωνία και ο αντίλογος δεν είναι μονοπώλιο ούτε ιδιοκτησία των αφεντικών, διαφημιστών, πολυεθνικών μουσικών εταιρειών, δημοσιογράφων, κομματικών απατεώνων, των νάρκισσων καριεριστών, των μουράτων *d.j.'s* και όλου του συρφετού που αναπαράγει η σύγχρονη δόμηση της αναξιοκρατικής κοινωνίας, που ταΐζει με ψέματα και σκουπίδια κερδοσκοπώντας απ' τον πόνο και τον τρόμο που προκαλεί. Αντίθετα είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μας που ουρλιάζει περήφανα για την αυτονομία του. Τους αγώνες δεν τους παραχωρούμε σε κανέναν προσωπικά, είναι η ελπίδα της αντίστασης που κουβαλάνε οι εξεγερμένοι στη συνείδηση της καθημερινότητας τους.

1989-1998: 9 χρόνια αυτοοργάνωσης, αγάπης και μίσους.

ΕΦΙΑΛΤΗΣ
που γίνεται θεατρικό

Ήταν τότε που το φεγγάρι ακουμπούσε τα σύννεφα. Και οι καταδικασμένες σ' ακινησία κεραίες στις ταράτσες των πολυκατοικιών παρατηρούσαν ως θεατές, ανίκανες να συμμετάσχουν.

Οι νυχτερίδες παρακολουθούσαν το ξένο σώμα που προσπαθούσε να τις μιμηθεί, να καταλήγει την απόπειρα αυτή σε μια βλακώδη αποτυχία. Η ελπίδα σταμάτησε να τον γυροφέρνει, μιας και τίποτε πλέον δε φαινόταν ικανό να αλλάξει την πορεία του. Το κορμί ήταν ανίσχυρο μπροστά στα επιχειρήματα του πεζοδρομίου που ήταν ανέραστα σκληρό και κρύο. Ο θόρυβος της πρόσκρουσης ήταν αρκετός στο να ξυπνήσει συναγερμούς αυτοκινήτων, αλλά όχι και τους γείτονες. Το αίμα επιτέλους αφέθηκε ελεύθερο να συναντήσει τα χυμένα λάδια του παραπάνω βενζινάδικου και μαζί συνέχισαν την περιήγησή τους στο βρώμικο αυλάκι του πεζοδρομίου. Τελικά ο θάνατος μοιάζει με το άγριο γαμήσι που περιμένει τη λύτρωσή του...

Ίσως να είναι απλώς ένας εφιάλτης. Είναι αρκετά πρωινά όμως τώρα που με βασανίζει με την επανάληψή του. Σαν ένα κακό όνειρο που δεν μπορώ να αποφύγω. Κι αυτή η απαίσια αίσθηση που μένει στο μυαλό μου, όταν ξυπνάω τρομαγμένος απ' το τρέιλερ, με κάνει να σκέφτομαι τα πράγματα μ' άλλο τρόπο.

Ορισμένες φορές νομίζω ότι ο φόβος μάς έχει καταδικάσει σε αποξένωση και σε κατ' οίκον περιορισμό, μετατρέποντας τα σπίτια μας σε θαλάμους εγκλεισμού που μας παρέχουν ησυχία, ασφάλεια και σιγουριά.

Αποδεχόμαστε τα όρια του χώρου όπου ζούμε, αφήνοντας την άγνοια και την ανοχή να μας ορίσουν το ρόλο της συμμετοχής μας σ' αυτό το θρίλερ, όπου πρωταγωνιστές είμαστε εμείς. Η εθελοτυφλία μάς απαλλάσσει από την αγωνία που θα επέφερε η ανασφάλεια της ελευθερίας. Η προσπάθεια να πνίξουμε την ανία που είναι το αποτέλεσμα της απάθειας, μάς οδηγεί στο να διασκεδάζουμε με διάφορους τρόπους, που άλλοι φτιάχνουν για μας, μέσα απ' την t.v. και το internet ως υποκατάστατο των χαμένων πλέον αξιών.

Η δειλία μάς προφυλάσσει απ' το να συνειδητοποιήσουμε τη μυρωδιά του θανάτου που κρύβουν τα ομοιόμορφα

κλουβιά που ζούμε. Αυτή η ασημαντότητα της ενήλικης παρουσίας μας σ' αυτές τις πόλεις-φυλακές είναι ο χειρότερος εφιάλτης των παιδιών.

Η δυνατότητα της απόδρασης μέσα απ' αυτό το κατεστημένο αλλοτρίωσης δεν εκπληρώνεται με όνειρα και παραμύθια. Η απεξάρτηση απ' την ασφάλεια του μικροαστικού εγκλεισμού έρχεται μόνο με καθημερινή προσπάθεια. Οι πόρτες των κλουβιών μπορεί και να είναι ανοιχτές, μπορεί και να μη χρειάζονται κλειδί. Αρκεί να επισημάνουμε την ύπαρξή τους και να καλλιεργήσουμε τη δυνατότητα της κατεδάφισής τους.

Η αμέσως επόμενη ερώτηση θα μπορούσε να ήταν: «Ναι, αλλά για πού; Τι είναι εκεί έξω; Κάτι καλύτερο ή μήπως κάτι χειρότερο; Μήπως είναι εξίσου ένα ψέμα, μια αυταπάτη, ή μήπως είναι η ίδια η κόλαση; Ή μήπως, ακόμα χειρότερα, είναι η αντανάκλαση του μικρόκοσμού μας;»

Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι έχουμε συνειδητοποιήσει ότι αυτή η καταραμένη επανάληψη της καθημερινότητας δεν οφείλεται στο μεταφυσικό dijϋ vu , αλλά στους κανόνες συντήρησης του υπάρχοντος και εμείς είμαστε πρόθυμοι να επιχειρήσουμε την επανεξέταση των αξιών της διαβίωσης.

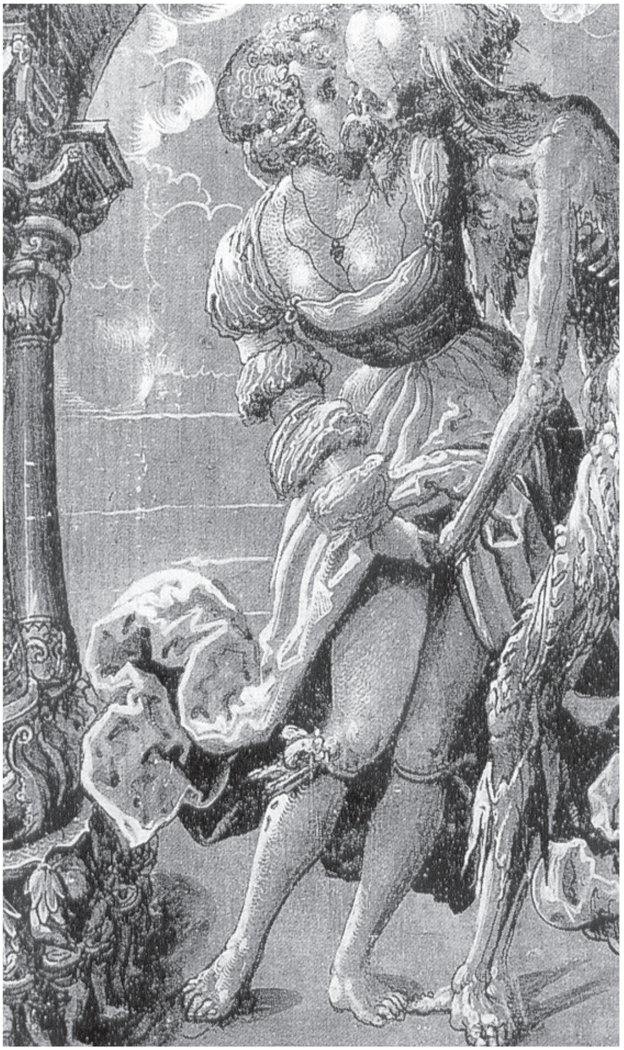
Οπότε, μια απ' τις φορές που γυρνάω το βράδυ σπίτι,από προσχεδιασμένο λάθος, σταματάω το ασανσέρ σ' άλλο όροφο απ' το δικό μου κι ανοίγω με το κλειδί μου (όλα τα κελιά μπορούν να 'χουν την ίδια κλειδαριά) ένα άλλο διαμέρισμα. Βρίσκομαι λοιπόν μέσα σ' έναν άλλο χώρο με διαφορετικά πρόσωπα, μ' άλλες πυτζάμες, διαφορετικό κανάλι στην T.V. και διαφορετικά γούστα στην κουζίνα. Κατά τα άλλα κουβαλάνε τα ίδια χαρακτηριστικά και συνήθειες, με παρόμοια προβλήματα που πηγάζουν απ' τις ίδιες αιτίες και με διαφορετικά πιστεύω που πηγάζουν απ' τις ίδιες ελλείψεις. Θα με αποδέχονταν στον κόσμο τους άραγε σαν κάτι φυσικό και αναμενόμενο;

Θ' αναγνώριζαν πάνω μου τα ίδια οικεία χαρακτηριστικά τους; Ή, γεμάτοι έκπληξη για τη διαφορετικότητα της ζωής του έξω κόσμου, θα αναρωτιόνταν ποιος είναι αυτός ο μπάσταρδος που τόλμησε να διακόψει τη δεδομένη ρουτίνα της υποταγής τους, το οικογενειακό άσυλο της γαλήνης τους; Μήπως θα με περνούσαν για οικονομικό πρόσφυγα και φώναζαν τους μπάτσους;

Μήπως η φτωχή χωριατοπούλα κόρη τους με περίμενε σαν τον πρίγκιπά της, με την πανάκριβη harley, για να φύγουμε σε μέρη και γούστα μακρινά, δίνοντας έτσι μια αστεία τροπή στην ιστορία; Υπάρχει και η περίπτωση βέβαια η προσέγγιση να εξελισσόταν σταδιακά. Μέσα από βραδινές συζητήσεις που αρνούνται να τελειώσουν, με αμοιβαίες εκρήξεις αγανάκτησης για την σκοπιμότητα του συστήματος και την χρήση της ηθικής.

Τότε, ίσως και να περιμένανε να πάρω το μπάνιο μου στην ξένη αλλά τόσο οικεία τουαλέτα τους, για να στείλουν τον άντονι πέρκινς να με περιποιηθεί.

Ενδεχομένως η μόνη κοινή συμφωνία ανάμεσα στους χαρακτήρες αυτού του ροκ δράματος να ήταν ο θάνατος και η σημασία του σε καθένα απ' αυτούς χωριστά. Ή μάλλον καλύτερα, το πόσο ζωντανοί είμαστε πριν απ' αυτόν.
Ή αλλιώς, ποιοι ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της ζωής και κολύμπησαν μέσα της γυμνοί, αγνοώντας τις απαγορεύσεις των αυτοανακηρυχθέντων θεών.

Ο θάνατος έχει πολλά πρόσωπα και μεγάλη φαντασία. Υπάρχουν άνθρωποι που συνειδητοποιούν τη στιγμή του θανάτου τους, ότι ήταν ήδη πεθαμένοι από χρόνια τώρα. Στο mexico ανέκαθεν είχαν μια ιδιαίτερη σχέση μαζί του (βλέπε την τελετουργία κατά την ημέρα των νεκρών). Ο θάνατος θα μπορούσε να ήταν μια σκοτεινή προσωπικότητα που ποτέ δε μιλάει και απαντάει μόνο σ' ελάχιστες ερωτήσεις, χωρίς να σου αφήνει περιθώριο συνέχειας.

Που δεν κάνει ποτέ σχέσεις, κανείς δεν ξέρει τίποτα γι' αυτόν και ο ίδιος δείχνει να μην τον ενδιαφέρει τίποτα και συγχρόνως να τον ενδιαφέρουν τα πάντα. Ποτέ δεν προδίδει τις σκέψεις του, είναι σοβαρός, εσωστρεφής και απόλυτος μέχρι εκνευρισμού. Όλοι ανεξαιρέτως αισθάνονται ανασφαλείς κάτω απ' το ψυχρό κι έντονο βλέμμα του. Οι ηλικιωμένοι διαδίδουν φήμες για το άτομό του και οι νέοι τον περιπαίζουν. Ο ίδιος όμως φαίνεται να αισθάνεται ακόμα πιο άνετα μ' αυτήν την κατάσταση, εξακολουθεί να μένει ατάραχος σαν να περιμένει κάποια κατάλληλη στιγμή. Δείχνει να είναι εντελώς αμέτοχος σ' όλα αυτά, αλλά και ταυτόχρονα ο κύριος αίτιος όλων των καταστάσεων που διαδραματίζονται.
Ο καθένας από μας έχει τις ευκαιρίες που του αναλογούν για να αντιτάξει τις αλήθειες και τα πιστεύω του ενάντια στο λήθαργο του νομοτελειακού υπάρχοντος. Όλοι μας έχουμε το δικαίωμα να αμφισβητήσουμε την αποκλειστικότητά του.
Δεν γίνεται να ξεφύγεις, πρέπει να το αντιμετωπίσεις. Η συνείδηση καλλιεργείται με τον καιρό και τις εμπειρίες, δεν έρχεται σαν επιφώτιση. Ο χρόνος συνεχίζει να κυλάει αμετάκλητα, φέρνοντας καινούργιες μέρες και νύχτες. Ο ήλιος καίει ανελέητα και η σελήνη θα εξακολουθεί να γεμίζει και να αδειάζει. Τα παιδιά θα συνεχίζουν το παιχνίδι τους, δείχνοντας με τη σειρά τους την ασέβεια που πρέπει σε τέτοιες μακρινές για αυτά ιστορίες.

Αυτό που φοβάμαι, είναι μήπως σε κάποιο απ' τα βράδια που θα πέσω για ύπνο, με βρει το ξημέρωμα να είμαι περιστοιχισμένος από αγνώστους που δε γνωρίζω τίποτα γι' αυτούς κι αυτοί να με αποκαλούν με μια ιδιότητα (πατέρα-αντρούλη) που να μου είναι ξένη. Κι εγώ τρέξω στον καθρέφτη και δω ένα άγνωστο, κουρασμένο, σπασμένο, αγουροξυπνημένο πρόσωπο που δεν είναι το δικό μου. Και όσο κι αν πασχίζω να θυμηθώ τί έκανα το προηγούμενο βράδυ, πού πήγα, τί ήπια, πού κοιμήθηκα και βρίσκομαι τώρα σ' αυτήν την περίεργη κατάσταση, να μη θυμάμαι το τι έχει προηγηθεί και τα μόνα που να θυμάμαι να 'ναι αναμνήσεις με πρόσωπα που φύγανε και φίλους που εξαφανίστηκαν. Χρόνια που χάθηκαν στο κίτρινο χρώμα του παρελθόντος. Κι όμως η θύμησή τους σε στιγμές απόγνωσης να' ναι σαν χθες...

φοβάμαι να κλείσω τα μάτια
φοβάμαι και να τ' ανοίξω
ο τρόμος είναι που μας ενώνει
και η αλήθεια που μας χωρίζει
...the blair witch project 1

απ' αυτόν τον εφιάλτη
κάποια μέρα θα ξυπνήσω
για να κοιμηθώ για πάντα
...rudimentary peni: mercy of slumber

επάνω επιβλητικά δοκάρια
οι τοίχοι τριγύρω γυμνοί
κι αντηχούν τα γέλια μας
σα να ήταν παρόντες οι νεκροί
πιείτε εις υγείαν των ήδη νεκρών
σηκώστε τα ποτήρια για τον επόμενο
...loucy - dracula 1931

υπάρχουν μέρη που ο δρόμος δεν είναι ένας κύκλος.
εκεί ο δρόμος συνεχίζεται...

i'm so lovely i could die

ΟΧΙ ΦΙΛΙΑ
και χάδια το πρωί

βοήθησέ με...
στη γωνιά σου μέσα να χαθώ
στα κάρβουνα του έρωτα σου να κολυμπήσω
απ΄ τ΄ άρωμα του κορμιού σου να μεθύσω
και τη μοναξιά μου
μέσα στη ζεστή σου αγκαλιά να πνίξω.

Η ομορφιά είναι κάτι που δεν αμφισβητείται, ακόμη κι όταν υπάρχει διαφορετική άποψη γι' αυτήν. Είναι αυτό που ξυπνάει τη διάθεση για έρωτα μέσα μας. Και ο έρωτας είναι αυτός που έρχεται να καλύψει τα κενά που αφήνει η μοναξιά στη ζωή μας. Όλα θα ήταν ζάχαρη αν δε μεσολαβούσαν ο εγωισμός, ο ανταγωνισμός, η ανασφάλεια, το διαστημόπλοιο enterprise και τα μικροαστικά κατάλοιπα που κουβαλάμε όλοι μέσα μας, άλλοι περισσότερο άλλοι λιγότερο. Υπάρχουν σχέσεις που τις αφήνουμε να καθορίσουν τις μετέπειτα συμπεριφορές μας. Είναι αυτό που λένε «ό,τι γευτεί ο σκύλος μικρός - ωμό κρέας
με αίμα - ποτέ δεν το ξεχνάει».

Είναι φορές που δεν ξέρουμε αν μέσα απ' τη συμπεριφορά - εκδίκησή μας θέλουμε να τιμωρήσουμε το σύμπαν ολόκληρο,
ή μόνο τους εαυτούς μας, μιας κι έχουμε εκλάβει ως δεδομένη κατάσταση τον πόνο που προκαλεί ορισμένες φορές η δίψα της αγάπης. Είναι φορές, που ανατρέχουμε στο παρελθόν, προσπαθώντας να ερμηνεύσου-με συμπεριφορές, που τα κατάλοιπά τους σέρνουμε ακόμα πίσω μας.

Είναι στιγμές, που μέσα απ' το παρελθόν αναζητώ απαντήσεις, που θα με βοηθήσουν ν' αναγνωρίσω τις δικές μου υπερβολές στις τωρινές μου απόπειρες, φέρνοντας στη μνήμη μου πρόσωπα και καταστάσεις με διφορούμενα αισθήματα που εξακολουθούν να' χουν την ίδια γεύση ακόμα κι όταν παίζουν τον ακίνδυνο ρόλο των αναμνήσεων. Στέλνοντας στην άβυσσο ορισμένες απ' αυτές κι άλλες τραβώντας τις πάνω ψηλά στο φως. Σκέψεις που μυρίζουν πικραμύγδαλα και ξεραμένο σπέρμα...
Γι' αυτές που θέλανε να δείχνουν κάτι που δεν ήταν και το κρατούσαν κρυμμένο ως το δικό τους μυστικό. Για σένα που διαχώριζες στη σχέση σου το ρόλο του φίλου απ' αυτόν του εραστή. Και

ήθελες το φίλο γλυκό και συναισθηματικό, ενώ τον εραστή αυταρχικό και κυνηγό, στην καρδιά σου τροχονόμο.

Και ώρες ατελείωτες μου εμπιστευόσουν τα προβλήματά σου κρυφά απ' τους άλλους, παίρνοντας μαζί σου κάθε φορά που έφευγες ό,τι καλύτερο είχα για σένα. Δε θα μου λείψεις καθόλου εσύ, που τα αγόρια σου ήθελες να' ναι πάντα και μόνο οι πρώτες μούρες των χώρων που κυκλοφορούσες, προσπαθώντας έτσι να κρύψεις τη δική σου ασημαντότητα. Ούτε εσύ που το μόνο που ήθελες ήταν ένα γαμήσι, χωρίς να νοιάζεσαι για το ποιος θα είναι, αρκεί να μην είναι ο ίδιος πάλι με χθες. Που ξεχνούσες τ' όνομά μου πάνω στο γαμήσι και μ' αποκαλούσες μωρό σου, κάτι το οποίο μ' εκνεύριζε αφάνταστα.

Κι εσένα το μόνο που σ' ένοιαζε, ήταν έπειτα να κοιμηθείς καλά με την πλάτη σου πάντα γυρισμένη σε μένα, χωρίς ποτέ να καταδεχτείς το πρωί να με φιλήσεις στο στόμα. Όπως δε μ' άφηνες να σε χαϊδεύω μπροστά στην παρέα, για να μην αποκλειστούν οι υποψήφιοι εραστές σου.

Αλλά ούτε κι εσύ θα μου λείψεις, που ήθελες απλώς παρέα για το καλοκαίρι και όσο κοντά μας έφερνε το βράδυ, τόσο μακριά μας πήγαινε το ξημέρωμα, όταν μου απαγόρευες τα πρωινά χάδια, αποδεικνύοντάς μου ότι δεν τρέχει τίποτα το σοβαρό μεταξύ μας και λέγοντάς μου ότι πιθανόν μετά τις διακοπές να χέστηκες για μένα. Αντίο.

Η πιο αξιομνημόνευτη όμως ήσουν εσύ, που γούσταρες άγρια παιχνίδια δημιουργώντας συναισθηματικά μπερδέματα, βάζοντας στο επίκεντρο της θύελλας πάντα τον εαυτό σου.

Κι όταν σε αποκαλούσαν πουτάνα, εσύ να γελάς, επειδή πίστευες πως είναι ένας χαρακτηρισμός που γοητεύει παντοτινά. Υπήρχες και συ, μια περιστασιακή λεσβία, που όχι απλώς δε χώνευες τους άντρες όπως έλεγες, αλλά αντιπαθούσες και τ' αρσενικά ζώα. Που χαρακτήριζες τον εαυτό σου «μισανήρ» και ήσουν πάντα πρόθυμη να επιχειρηματολογήσεις επ' αυτού. Δεν απεύθυνες το λόγο ποτέ στ' αγόρια, σαν να μην υπήρχαν καν στο δωμάτιο, φροντίζοντας έτσι η αντιπαράθεση να είναι υπαρκτή. Κι όταν καταδεχόσουν ν' απαντήσεις, υιοθετούσες το ύφος αγίας, που της είχε στερήσει τη ζωή η φαλλοκοινωνία. Στο τέλος, για επιδόρπιο, αφήνω εσένα, που πίστευες ότι η άνεση στις σχέσεις σου θα σε βοηθούσε να κερδίσεις την ανεξαρτησία, που όπως έλεγες σου στέρησαν οι δικοί σου. Όμως η αδέσμευτη προσωπικότητα που καυχιό-σουν ότι είχες δεν ήταν διατεθειμένη να αποβάλλει τις μικροαστικές ανασφάλειες που κουβαλούσες. Απαιτούσες απ' τους εραστές σου να συμμορφώνονται πάντα με τις διαθέσεις σου κι όταν δε γινόταν το δικό σου προσπαθούσες να κάνεις τον άλλο να πιστέψει πως αυτός ευθύνεται για τ' αδιέξοδά σου. Τελικά η απεξάρτηση από την καταγωγή σου φάνηκε ακατόρθωτη.

Σαφώς και οι αναμνήσεις τις περισσότερες φορές, είναι ζυγισμένες στην προσωπική μας αντίληψη με τον κίνδυνο να χαρακτηριστούν μονόπλευρες. Γι' αυτό και μπορεί να αμφισβητηθεί η αντικειμενικότητά τους, όχι όμως και η ύπαρξή τους.

Μόνο οι τρελοί-ές ξέρουν ν' αγαπάνε και θα έκαναν τα πάντα για ένα χαμόγελο κι ένα φιλί στο στόμα.

ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ
το τέλος της νύχτας

Η αποψινή βραδιά
Είναι τόσο όμορφη
Όλα τόσο απλά κι αληθινά
Χωρίς υποκρισίες κι ανασφάλειες
Χωρίς παρελθόν και μέλλον
Μόνο ένα ευχάριστα ζεστό παρόν
Που γεμίζει απ' την παρουσία σου
Με τ' όμορφο χαμόγελό σου
Να φωτίζει την καρδιά μου
Και τη μυρωδιά απ' τα μαλλιά σου
Να ξυπνάει τις ορέξεις μου
Μέτρησα πολλές νύχτες μοναξιάς και απουσίας
Τόσες, που στο τέλος άρχιζα να συνηθίζω
Απόψε όμως όλα αυτά,
Φαντάζουν μακρινά
Κι αυτή η μαγική βραδιά
Κάποια ξεχασμένα αισθήματα
Μέσα μου ξυπνά
Το κρασί στο μυαλό μου
Με κάνει να θέλω να χορέψω διαδοχικά
Με τις σκιές μας που μας ακολουθούν
Πάνω στο βρεγμένο καλντερίμι
Σ' ένα σκοπό που θα κρατήσει
Για όλη αυτή τη νύχτα
Σαν ο χρόνος να σταμάτησε
Και να πάγωσε τα πάντα
Μπορεί επιτέλους ο κάπτεν-χουκ
Να κατάφερε να καταστρέψει
όλα τα ξυπνητήρια του κόσμου
Κι όλα τα μπαλκόνια, όλες οι ταράτσες
Όλα τα κάστρα κι όλα τα λιμάνια
Είναι πια ανοιχτά κι ελεύθερα
Για να ταξιδέψουμε μακριά
Απ' τη δυστυχία και την ψευτιά
Τίποτα δεν είναι θλιμμένο απόψε
Γι' αυτό να μην ξημερώσει
Δε θέλω το χάραμα
Που θα διώξει αυτή τη νύχτα
Να μ' αφήσει γυμνό και μόνο
Στις αλήθειες της σιωπής
Ας πιστέψουμε μαζί
Σ' αυτή τη νύχτα
Και μην την αφήσουμε να τελειώσει
Όχι, δε θα 'θελα η αυγή που θα φωτίσει
Να μετατρέψει τις στιγμές αυτές σ' αναμνήσεις

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΣΤΟ Λ. ΠΥΡΓΟ

Ομάδα πάνκ κατέλαβε λεωφορείο τού ΟΑΣΘ

Ομάδα πάνκ έπέδραμε χθές τό βράδυ σέ λεωφορείο τού ΟΑΣΘ καί τό άκινητοποίησε,

άνοιξει τίς πόρτες γιατί ήξεραν τί θά έπακολουθούσε.
Πράγματι ό όδηγός δέν άνο τίς πόρτες καί τότε οί

SALONICA IS HOT TONIGHT

1982

Εβαλαν φωτιά σέ κάδους άπορριμμάτων

Γιά νά σπάσουν πλάκα νεαροί - πάνκς έβαλαν φωτιά χτές βράδυ σέ κάδους άπορριμμάτων τού δήμου, στό πάρκο άπέναντι άπό τό Λευκό Πύργο.

Ζητούνται παγκάκια!

Εδώ κάποτε ύπήρχαν παγκάκια. Σήμερα δέν έχουν άπομείνει παρά οί τσιμεντένιες βάσεις τους. Τά ξύλα χρησιμοποιήθηκαν τόν χειμώνα γιά... ζέσταμα άπό τούς «πάνκ» τής περιοχής Τσιρογιάννη. Βέβαια τώρα έχουμε καλοκαίρι. Καί ή κατάστ έξακολουθεί νά παραμένει «προβληματική» άκριβώς άπέ άπ' τόν Λευκό Πύργο.

Moot Point - Εκτός Ελέγχου - Γενιά του Χάους - Γκρόβερ

Θέατρο Δάσους, 22 Ιουνίου '86

Με ελάχιστο κόσμο που λιγόστευε σιγά - σιγά, η τρίτη μέρα άρχισε μ ένα γεροδεμένο τζαμάρισμα,

Επεισόδια μέ πάνκς

«Μέ τό έτσι θέλω» πέντε πάνκς μπήκαν στό Β' γυμνάσιο Θεσσαλονίκης τό βράδυ τού Σαββάτου τήν ώρα πού γινόταν μαθητικό πάρτυ καί άρχισαν νά άπειλούν τούς μαθητές νά σχίζουν άφίσες καί νά πίνουν τά

ARE YOUTALKING TO ME?

...Κριθηκε....ακατάλληλος Ι5΄-Σ Ι5 Σ 13λ-
πάσχων ...από Βαρια διαταραχή της...
...προσωπικότητας.....σχιζοειδικου..τυπου..

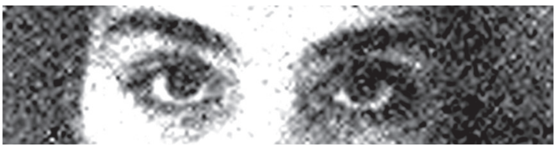
~~Απόφαση ΕΣΣ ή~~ Γνωμάτευση ΕΑ, Πάσχων . από..)
..ΚΑΤΑΘΛΙΠΤΙΚΕΣ...ΚΑΙ...ΑΥΤΙΣΤΙΚΕΣ...ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
.ΣΕ...ΕΔΑΦΟΣ...ΔΙΑΤΑΡΑΧΗΣ...ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ
.ΜΕ...ΜΕΤΑΙΧΜΙΑΚΑ...ΚΑΙ...ΣΧΙΖΟΕΙΔΗ..ΣΤΟΙΧΕΙΑ.

(π.χ. Κρίθηκε ακατάλληλος ή έτυχε ΕΑ ή ΔΑ συμφ. με την ....
Απόφαση ΕΣΣ ή Γνωμάτευση ΕΑ. Πάσχων ....)
..κριθείς. Ακατάλληλος. Ι5.
.ως. πάσχων. από.
βαρειά. διαταραχή. της. προσωπικότητας. με. αντικοιν
νικά. και. μεταιχμιακά. στοιχεία. και. αναφερόμενη χ
τοξικων ουσιών.

.... πάσχων (~~πάσχουσα~~ ~~εκ~~) από βαριές δια-
ταραχές προσωπικότητος (αντικοινωνική συ-
μπεριφορά)

Απολύεται Προσωρινά
Σύμφωνα με την ΑΠΟΦ.ΕΣΣ: γιατί κρίθηκε
ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΓΙΑ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗ Ι5, λόγω υγείας, επειδή πάσχει από:
ΧΡΟΝΙΑ ΨΥΧΟΝΤΥΡΩΣΗ

(π.χ. Κρίθηκε ακατάλληλος ή έτυχε ΕΑ ή ΔΑ συμφ. με την
Απόφαση ΕΣΣ ή Γνωμάτευση ΕΑ, Πάσχων ..απο..)

ΙΣ

...ΕΝΤΟΝΕΣ ΔΥΣΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
...ΣΕ ΑΤΟΜΟ ΜΕ ΜΙΚΤΗ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΟΛΟΓΙΚΗ

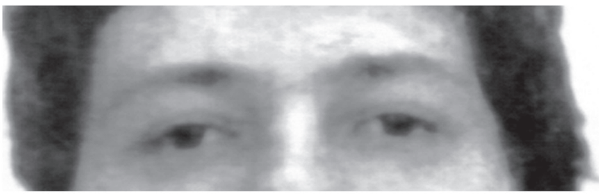
Απόφαση ΕΣΣ ή Γνωμάτευση ΕΑ, Πάσχων ......)
..[illegible]...
πάσχων απο...
δυσθυμικές εκδηλώσεις σχιζοειδή προσω-
πικότητα.........................

Απόφαση ΕΣΣ ή Γνωμάτευση ΕΑ, Πάσχων ....)
Κρίθηκε ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ Ι5/Σ5
γνωμ. Ε.Α./Γ'ΣΣ ως πάσχων από "Βαριά
διαταραχή της προσωπικότητας με μεταιχμιακά...
παρανοειδή και σχιζοειδή ιδιότητα"...........

Μεταβολή προσωρινής απόλυσης :
Ι5 ΓΙΑ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗ
(π.χ. Κρίθηκε ακατάλληλος ~~ή έτυχε ΕΑ ή ΔΑ~~ συμφ. με την
~~Απόφαση ΕΣΣ ή~~ Γνωμάτευση ΕΑ, Πάσχων ..ΑΠΟ..)
ΜΕΙΖΟΝΕΣ ΚΑΤΑΘΛΙΠΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ...
ΜΕ ΟΡΓΑΝΙΚΟ ΥΠΟΣΤΡΩΜΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΤΟ-
ΝΙΚΗ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΤΗΤΑ.....................
....

Μεταβολή προσωρινής απόλυσης :

~~(π.χ. Κρίθηκε ακατάλληλος ή~~ έτυχε ~~ΕΑ ή~~ ΔΑ συμφ. με την
~~Απόφαση ΕΣΣ ή~~ Γνωμάτευση ΕΑ, Πάσχων .ΑΠΟ..)
.."Χρόνια νευρωσική διαταραχή με....
..ψυχωσικά στοιχεία"...........................
....

.σαφώς και το Πανκ είναι συνειδητά αντιεξουσιαστικό κίνημα

.ο διαχωρισμός της αλητείας απ' την ταξική συνείδηση οδηγεί στην περιθωριοποίηση της αντίδρασης (χρόνια τώρα)

.άλλο η μουσική κατανάλωση της εμφάνισης κι άλλο η αντίσταση σε μια κοινωνία που βρίσκεται σ' αποσύνθεση

.ποτέ δεν μπόρεσα να καταλάβω αυτή την ηλίθια μίξη punk και disco στα αφελή φοιτητικά πάρτυ